

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (devátého rozšířeného senátu)

4. září 2024*

„Finanční předpisy Unie – Plnění rozpočtu Unie v rámci nepřímého řízení mezinárodní organizací – Rozhodnutí, kterým se právnické osobě odmítá uznat postavení mezinárodní organizace – Žaloba na neplatnost – Řádnost plné moci udělené advokátům žalobkyně – Přípustnost – Rozhodnutí přijaté v rámci plnění povinností vyplývajících z rozsudku Soudního dvora – Článek 266 SFEU – Překážka věci pravomocně rozsouzené – Zásada řádné správy – Právní jistota – Nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012 – Článek 58 – Nařízení v přenesené pravomoci (EU) č. 1268/2012 – Článek 43 – Nařízení (EU, Euratom) 2018/1046 – Článek 156 – Pojmy ‚mezinárodní organizace‘ a ‚mezinárodní dohoda‘ – Nesprávná právní posouzení – Zjevně nesprávné posouzení – Mimosmluvní odpovědnost“

Ve věci T-509/21,

International Management Group (IMG), se sídlem v Bruselu (Belgie), zástupci: L. Levi a J.-Y. de Cara, advokáti,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zástupci: J. Baquero Cruz, J.-F. Brakeland, S. Delaude a L. Puccio, jako zmocněnci,

žalované,

TRIBUNÁL (devátý rozšířený senát),

ve složení: L. Truchot (zpravodaj), předseda, H. Kanninen, R. Frendo, M. Sampol Pucurull a T. Perišin, soudci,

za soudní kancelář: L. Ramette, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení, zejména k rozhodnutí ze dne 11. ledna 2022 o přerušení řízení do doby, než Soudní dvůr vydá konečné rozhodnutí ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 22. září 2022, IMG v. Komise (C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722),

po jednání konaném dne 22. listopadu 2023,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

- 1 Svou žalobou se žalobkyně, International Management Group (IMG), domáhá zaprvé na základě článku 263 SFEU zrušení rozhodnutí ze dne 8. června 2021, kterým Evropská komise odmítla žalobkyni se zpětným účinkem ke dni 16. prosince 2014 uznat postavení mezinárodní organizace upravené finančními předpisy Evropské unie pro plnění finančních prostředků Unie podle způsobu nepřímého řízení (dále jen „napadené rozhodnutí“), a zadruhé na základě článku 268 SFEU náhrady majetkové a nemajetkové újmy, která jí údajně vznikla.

I. Skutečnosti předcházející sporu

A. Předcházející správní postup

- 2 Žalobkyně, původně nazývaná International Management Group – Infrastructure for Bosnia and Herzegovina (IMG-IBH), jejíž hlavní sídlo se nyní nachází v Bělehradě (Srbsko), byla zřízena dne 25. listopadu 1994 s cílem umožnit státům a mezinárodním organizacím podílejícím se na obnově Bosny a Hercegoviny mít k tomuto účelu určený subjekt. Od té doby postupně rozšiřovala svou činnost v oblasti rekonstrukce a rozvoje.
- 3 Dne 7. listopadu 2013 přijala Komise prováděcí rozhodnutí C(2013) 7682 final o ročním akčním programu na rok 2013 pro Myanmar (Barmu), který má být financován ze souhrnného rozpočtu Unie, na základě článku 84 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012 ze dne 25. října 2012, kterým se stanoví finanční pravidla o souhrnném rozpočtu Unie a o zrušení nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 (Úř. věst. 2012, L 298, s. 1). Toto rozhodnutí stanovilo zejména program na rozvoj obchodu, jehož náklady odhadované na 10 milionů eur měly být financovány Unií a jehož provádění mělo být zajištěno společným řízením s žalobkyní.
- 4 Dne 17. února 2014 informoval Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF) Komisi o zahájení vyšetřování postavení žalobkyně. Dne 15. prosince 2014 obdržela Komise zprávu OLAF vypracovanou po provedení vyšetřování (dále jen „zpráva OLAF“), společně s řadou doporučení. V této zprávě měl OLAF v podstatě za to, že žalobkyně není mezinárodní organizací ve smyslu nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. 2002, L 248, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 74), a nařízení č. 966/2012. OLAF mimoto doporučil Komisi, aby žalobkyni uložila sankce a získala zpět částky, které jí byly z tohoto titulu vyplaceny.
- 5 Dne 16. prosince 2014 se Komise rozhodla svěřit provádění programu na rozvoj obchodu stanoveného v prováděcím rozhodnutí C(2013) 7682 final, zmíněného v bodě 3 výše, v rámci nepřímého řízení jiné organizaci než žalobkyni (dále jen „rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014“).
- 6 Konečně Komise dne 8. května 2015 zaslala žalobkyni dopis, v němž ji informovala o opatřeních, která hodlá přijmout v souvislosti se zprávou OLAF, a v němž jí sdělila, že se sice rozhodla neprovést většinu doporučení OLAF, ale rozhodla mimo jiné, že dokud nenastane absolutní jistota ohledně postavení žalobkyně jako mezinárodní organizace, její útvary s ní již neuzavřou novou pověřovací dohodu podle způsobu nepřímého řízení stanoveného nařízením č. 966/2012 (dále jen „rozhodnutí ze dne 8. května 2015“).

B. Skutečnosti předcházející soudnímu řízení

- 7 Prvním návrhem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 21. ledna 2015, zapsaným do rejstříku pod číslem T-29/15, a poté druhým návrhem došlým dne 14. července 2015, zapsaným do rejstříku pod číslem T-381/15, podala žalobkyně žaloby znějící zaprvé na zrušení rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a zadruhé na zrušení rozhodnutí ze dne 8. května 2015 a na náhradu škody vzniklé v důsledku tohoto rozhodnutí.
- 8 Rozsudky ze dne 2. února 2017, *International Management Group v. Komise* (T-29/15, nezveřejněný, EU:T:2017:56), a ze dne 2. února 2017, *IMG v. Komise* (T-381/15, nezveřejněný, EU:T:2017:57), Tribunál žaloby proti rozhodnutím ze dne 16. prosince 2014 a ze dne 8. května 2015 zamítl.
- 9 Dvěma kasačními opravnými prostředky podanými dne 11. dubna 2017, zapsanými do rejstříku pod čísly C-183/17 P a C-184/17 P, se žalobkyně domáhala zrušení obou rozsudků uvedených v bodě 8 výše.
- 10 Rozsudkem ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), Soudní dvůr zaprvé zrušil oba rozsudky uvedené v bodě 8 výše, zadruhé zrušil rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a ze dne 8. května 2015 a zatřetí vrátil věc T-381/15 Tribunálu, aby rozhodl o návrhu žalobkyně na náhradu škody údajně způsobené rozhodnutím ze dne 8. května 2015.
- 11 Návrhem došlým soudní kanceláři Soudního dvora dne 10. ledna 2020 požádala žalobkyně Soudní dvůr o výklad bodů 1 až 3 výroku rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78). Usnesením ze dne 9. června 2020, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P-INT, EU:C:2020:507), Soudní dvůr tuto žádost o výklad odmítl jako zjevně nepřipustnou.

C. Další správní postup v návaznosti na rozsudek ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P)

- 12 Dopisem ze dne 6. května 2019 vyzvala Komise v rámci plnění povinností vyplývajících z rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), žalobkyni, aby předložila určité dokumenty k prokázání, že skutečně splňuje požadavky vyžadované k tomu, aby s ní bylo možno pracovat způsobem nepřímého řízení.
- 13 Dopisem ze dne 25. června 2019 žalobkyně v podstatě požádala Komisi, aby přestala zpochybňovat její postavení mezinárodní organizace.
- 14 V dopise ze dne 18. července 2019 (dále jen „dopis ze dne 18. července 2019“) Komise tvrdila, že splnění povinností vyplývajících z rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), nevyžaduje „automatické uznání [žalobkyně] za mezinárodní organizaci, ale nové posouzení jejího právního postavení s ohledem na dostupné informace a použitelná finanční pravidla“. Komise proto žalobkyni opětovně požádala o předložení dokumentů uvedených v dopise ze dne 6. května 2019, jak je uvedeno v bodě 12 výše, a upřesnila, že v případě odmítnutí ze strany žalobkyně se obrátí přímo na státy, které žalobkyně považovala za své členy.

- 15 Dne 26. listopadu 2019 se Komise dotázala Belgie, Dánska, Německa, Řecka, Španělska, Francie, Itálie, Nizozemska, Rakouska, Portugalska, Finska, Švédska, Spojeného království, Kanady, Norska, Ruska, Švýcarska a Turecka, zda považují žalobkyni za mezinárodní organizaci, zda jsou členy této organizace a zda podepsaly mezinárodní nebo mezivládní dohodu o zřízení žalobkyně jako mezinárodní organizace. V případě kladné odpovědi Komise požádala uvedené státy, aby jí zaslaly ověřenou kopii této dohody a důkaz, že její signatáři mají plnou moc ji podepsat, nebo kopii ratifikační listiny k této dohodě.
- 16 Dne 27. ledna a poté dne 11. března 2020 zopakovala Komise žádost o informace ze dne 26. listopadu 2019, uvedenou v bodě 15 výše, vůči Belgii, Dánsku, Německu, Řecku, Španělsku, Francii, Rakousku, Švédsku, Spojenému království, Kanadě a Turecku.
- 17 Dne 25. května 2020 Komise opětovně zopakovala žádost o informace ze dne 26. listopadu 2019, uvedenou v odstavci 15 výše, vůči Belgii, Dánsku, Německu, Řecku, Španělsku, Francii, Švédsku, Kanadě a Turecku a poté dne 14. října 2020 vůči Německu a Turecku.
- 18 Dopisem ze dne 19. února 2021 informovala Komise žalobkyni, že má v úmyslu přijmout rozhodnutí, kterým bude odmítnuto uznání jejího postavení mezinárodní organizace, a vyzvala ji k předložení vyjádření.
- 19 Ve dnech 5. a 30. března 2021 předložila žalobkyně písemné vyjádření v odpověď na dopis Komise ze dne 19. února 2021 uvedený v bodě 18 výše.
- 20 Dne 8. června 2021 přijala Komise napadené rozhodnutí.

D. Následný soudní postup v návaznosti na rozsudek ze dne 31. ledna 2019, International Management Group v. Komise (C-183/17 P a C-184/17 P)

- 21 Návrhem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 26. září 2019, zapsaným do rejstříku pod číslem T-645/19, podala žalobkyně žalobu znějící zaprvé na zrušení dopisu ze dne 18. července 2019 a zadruhé na náhradu majetkové a nemajetkové újmy údajně způsobené tímto dopisem.
- 22 Usnesením ze dne 9. září 2020, IMG v. Komise (T-645/19, nezveřejněné, EU:T:2020:388), Tribunál tuto žalobu odmítl jako nepřijatelnou.
- 23 Kromě toho Tribunál rozsudkem ze dne 9. září 2020, IMG v. Komise (T-381/15 RENV, EU:T:2020:406), zamítl žalobu žalobkyně znějící na náhradu škody údajně způsobené rozhodnutím ze dne 8. května 2015.
- 24 Dne 19. listopadu 2020 podala žalobkyně dva kasační opravné prostředky zapsané do rejstříku pod čísly C-619/20 P a C-620/20 P, znějící na zrušení usnesení uvedeného výše v bodě 22 a rozsudku uvedeného výše v bodě 23.

II. Skutečnosti po podání žaloby

- 25 Rozsudkem ze dne 22. září 2022, IMG v. Komise (C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722), Soudní dvůr zaprvé zamítl kasační opravný prostředek ve věci C-619/20 P podaný proti usnesení uvedenému v bodě 22 výše, zadruhé částečně zrušil rozsudek uvedený v bodě 23 výše a zatřetí vrátil věc T-381/15 RENV Tribunálu k rozhodnutí o žalobě žalobkyně znějící na náhradu majetkové újmy údajně způsobené rozhodnutím ze dne 8. května 2015.

III. Návrhová žádání účastníků řízení

- 26 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil napadené rozhodnutí;
 - uložil Komisi, aby jí zaplatila částku 23 671 903 eur jako náhradu různé majetkové a nemajetkové újmy;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 27 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

IV. Právní otázky

A. K přípustnosti

- 28 Tribunálu přísluší přezkoumat otázku řádnosti plné moci udělené žalobkyní jejím advokátům před posouzením přípustnosti příloh A.24 žaloby a C.1 repliky, o kterých Komise tvrdila, že jsou nepřipustné.

1. K otázce řádnosti plné moci udělené žalobkyní jejím advokátům

- 29 Při jednání Komise v reakci na otázku Tribunálu ohledně zástupce žalobkyně oprávněného k podání žaloby tvrdila, že plná moc ze dne 12. srpna 2021, kterou žalobkyně udělila svým advokátům a která je uvedena v příloze A.3 žaloby, neodkazuje na rozhodnutí jejího stálého výboru, takže lze pochybovat o existenci takového rozhodnutí.
- 30 Žalobkyně zpochybňuje opodstatněnost tvrzení Komise.
- 31 V tomto ohledu je třeba připomenout, že otázky týkající se přípustnosti žaloby představují nepominutelnou podmínku řízení, takže je mohou soudy Unie přezkoumat kdykoli i bez návrhu (viz rozsudek ze dne 21. září 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, C-478/21 P, EU:C:2023:685, bod 42 a citovaná judikatura).

- 32 Konkrétně podle čl. 19 třetího a čtvrtého pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie použitelného na Tribunál v souladu s čl. 53 prvním pododstavcem tohoto statutu a čl. 51 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu k tomu, aby jiné právnické osoby, než jsou členské státy, orgány Unie, státy, které jsou stranami Dohody o Evropském hospodářském prostoru ze dne 2. května 1992 (Úř. věst. 1994, L 1, s. 3; Zvl. vyd. 11/52, s. 3), a Kontrolní úřad ESVO uvedený v této dohodě, mohly jednat před unijními soudy, musí být zastoupeny advokátem oprávněným k výkonu advokacie před soudem podle práva některého členského státu nebo jiného státu, který je stranou uvedené dohody (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. září 2023, *China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise*, C-478/21 P, EU:C:2023:685, bod 91).
- 33 V případě zpochybnění řádnosti plné moci udělené účastníkem řízení jeho advokátovi musí tento účastník řízení prokázat řádnost této plné moci, což přísluší ověřit Tribunálu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. září 2008, *China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise*, C-478/21 P, EU:C:2023:685, bod 93 a citovaná judikatura).
- 34 Ačkoli unijní soudy musí vyžadovat, aby účastník řízení prokázal řádnost plné moci udělené jeho advokátovi v případě zpochybnění této plné moci protistranou, takový požadavek se uplatní pouze v rozsahu, v němž se toto zpochybnění zakládá na dostatečně konkrétních a přesných důkazech (rozsudek ze dne 21. září 2023, *China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise*, C-478/21 P, EU:C:2023:685, bod 97).
- 35 V projednávané věci zaprvé čl. 18 písm. d) stanov žalobkyně bez dalšího upřesnění uvádí, že má způsobilost k právním úkonům potřebnou k plnění svých funkcí a dosahování cílů, zejména způsobilost být účastníkem řízení před soudy.
- 36 Zadruhé Komise tím, že při jednání pouze tvrdila, že plná moc udělená žalobkyní jejím advokátům neodkazuje na rozhodnutí jejího stálého výboru, nezaložila své zpochybnění řádnosti uvedené plné moci na dostatečně konkrétních a přesných důkazech.
- 37 Námitka nepřípustnosti vycházející z vadnosti plné moci udělené žalobkyní jejím advokátům musí být proto zamítnuta.

2. K přípustnosti přílohy A.24 žaloby

- 38 Na jednání Komise vnesla námitku nepřípustnosti přílohy A.24 žaloby, neboť obsahuje stanovisko její právní služby ze dne 16. ledna 2015, jehož zpřístupnění nepovolila.
- 39 Žalobkyně zpochybňuje opodstatněnost této námítky.
- 40 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v unijním právu platí zásada volného hodnocení důkazů, ze které vyplývá, že jestliže byl důkaz řádně obdržen, nemůže být jeho přípustnost zpochybněna u Tribunálu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. září 2018, *Infineon Technologies v. Komise*, C-99/17 P, EU:C:2018:773, bod 65 a citovaná judikatura).
- 41 Z ustálené judikatury přitom vyplývá, že by bylo v rozporu s veřejným zájmem, který vyžaduje, aby orgány mohly využívat stanovisek své právní služby, vydaných zcela nezávisle, kdyby se mělo připustit, aby takovéto dokumenty pro vnitřní potřeby mohly být předloženy v rámci sporu

projednávaného před unijním soudem, aniž s jeho předložením daný orgán vyslovil souhlas nebo to tento soud nařídil (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. července 2022, Nord Stream 2 v. Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, bod 136 a citovaná judikatura).

- 42 Nepovoleným předložením takového právního stanoviska totiž žalobce konfrontuje dotčený orgán v rámci řízení o platnosti napadeného aktu se stanoviskem vydaným jeho vlastní právní službou při vypracování tohoto aktu. Přitom v zásadě připustit, aby tento žalobce mohl vložit do spisu právní stanovisko orgánu, jehož zpřístupnění nebylo tímto orgánem povoleno, by porušovalo požadavky na spravedlivý proces a znamenalo by obcházení postupu stanoveného nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. února 2022, Maďarsko v. Parlament a Rada, C-156/21, EU:C:2022:97, bod 54 a citovaná judikatura).
- 43 Je zajisté třeba vzít v úvahu zásadu transparentnosti stanovenou v čl. 1 druhém pododstavci a v čl. 10 odst. 3 SEU, jakož i v čl. 15 odst. 1 a čl. 298 odst. 1 SFEU, která umožňuje zejména zaručit, že správní orgány budou mít ve vztahu k občanům v demokratickém systému větší legitimitu, účinnost a odpovědnost. Transparentnost tím, že umožňuje otevřenou diskusi o rozdílech mezi různými hledisky, přispívá ke zvýšení důvěry těchto občanů (viz rozsudek ze dne 16. února 2022, Maďarsko v. Parlament a Rada, C-156/21, EU:C:2022:97, bod 55 a citovaná judikatura).
- 44 Nicméně pouze výjimečně může zásada transparentnosti odůvodnit zpřístupnění dokumentu orgánu, který nebyl zpřístupněn veřejnosti a obsahuje právní stanovisko, v soudním řízení. Proto ponechání dokumentu, který obsahuje právní stanovisko orgánu, ve spisu věci není odůvodněno žádným převažujícím veřejným zájmem, pokud se zaprvé toto právní stanovisko netýká legislativního procesu, na který se vztahuje zvýšená transparentnost, a zadruhé zájmem na tomto ponechání je pouze možnost dotčeného žalobce dovolávat se tohoto právního stanoviska v rámci sporu. V takovém případě se totiž předložení takového právního stanoviska řídí vlastními zájmy žalobce, kterým je podpora jeho argumentace, a nikoli jakýmkoli převažujícím veřejným zájmem, jako by byl zájem zveřejnit postup, který vedl k přijetí napadeného aktu (viz rozsudek ze dne 16. února 2022, Maďarsko v. Parlament a Rada, C-156/21, EU:C:2022:97, bod 56 a citovaná judikatura).
- 45 V projednávané věci je zaprvé třeba konstatovat, že stanovisko právní služby Komise ze dne 16. ledna 2015 uvedené v bodě 38 výše, jehož zpřístupnění nebylo tímto orgánem povoleno, se netýká legislativního postupu, na který se vztahuje zvýšená transparentnost.
- 46 Zadruhé v reakci na námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí žalobkyně neuvedla žádný jiný zájem než zájem na tom, aby se mohla dovolávat tohoto právního stanoviska v rámci tohoto sporu, takže se jeví, že se jeho předložení neřídí převažujícím veřejným zájmem, ale jejími vlastními zájmy.
- 47 Za těchto podmínek je třeba vyhovět námitce nepřípustnosti vycházející z nepřípustnosti přílohy A.24 a prohlásit tuto přílohu za nepřípustnou.

3. *K přípustnosti přílohy C.1 repliky*

- 48 Komise tvrdí, že žalobkyně neodůvodnila prodlení s předložením osvědčení předsedkyně jejího stálého výboru ze dne 13. října 2022, které je uvedeno v příloze C.1 repliky (dále jen „osvědčení ze dne 13. října 2022“), a to v rozporu s požadavky stanovenými v čl. 85 odst. 2 jednacího řádu.
- 49 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 85 odst. 2 jednacího řádu mohou hlavní účastníci řízení v replice a v duplice předložit nebo navrhnout na podporu své argumentace další důkazy za podmínky, že je toto prodlení odůvodněné.
- 50 Podle judikatury platí, že i když účastníci řízení musí v souladu s pravidlem o promlčení stanoveným v článku 85 jednacího řádu uvést důvody prodlení s předložením svých důkazů nebo návrhů nových důkazů, přísluší Tribunálu přezkoumat opodstatněnost důvodu prodlení s předložením těchto důkazů nebo návrhů důkazů a odmítnout je, pokud není toto prodlení právně dostatečně odůvodněné nebo opodstatněné. Opožděné předložení důkazů nebo návrhů důkazů účastníkem řízení může být odůvodněno zejména skutečností, že tento účastník řízení nemohl mít dotčené důkazy k dispozici dříve, nebo pokud je opožděné předložení důkazů protistranou odůvodněno doplněním spisu, aby bylo zajištěno dodržení zásady kontradiktornosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. září 2020, BP v. FRA, C-669/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:713, bod 41 a citovaná judikatura).
- 51 V projednávané věci je třeba konstatovat, že v bodě 51 repliky žalobkyně neodůvodnila opožděné předložení osvědčení ze dne 13. října 2022, které vypracovala předsedkyně jejího stálého výboru a přiložila k tomuto spisu „pro případ potřeby“.
- 52 Osvědčení ze dne 13. října 2022 bylo zajisté vyhotoveno poté, co byla jeho signatářka, bývalá členka francouzského diplomatického sboru, která uvedla, že se v roce 1995 podílela na schvalování stanov žalobkyně, zvolena předsedkyní jejího stálého výboru dne 29. června 2022, a tedy po datu podání žaloby, tedy po 18. srpnu 2021.
- 53 V páté odrážce bodu 25 žaloby však žalobkyně uvádí, že předložila úřadu OLAF i Tribunálu prohlášení a e-mail téže diplomatky ze dne 20. května 2014 a 19. září 2014, které osvědčují, že se skutečně účastnila podpisu stanov při jejím založení.
- 54 V první odrážce bodu 104 žaloby žalobkyně tvrdí, že dřívější prohlášení téže diplomatky potvrdila, že všechny státy, které se zúčastnily zasedání konaného dne 25. listopadu 1994, podepsaly zakládající listinu, takže je třeba je všechny považovat za zakládající členy.
- 55 Osvědčení ze dne 13. října 2022 tedy jeho signatářka nevypracovala z důvodu nové skutečnosti související s její novou funkcí předsedkyně stálého výboru žalobkyně, ale z důvodu její účasti při založení žalobkyně v letech 1994 a 1995, takže neobsahuje žádnou novou skutečnost, o které by žalobkyně dříve nevěděla.
- 56 Ani osvědčení ze dne 13. října 2022 nepředstavuje důkaz opaku, který by byl předložen v důsledku nového důkazu připojeného Komisí k žalobní odpovědi.
- 57 Příloha C.1 by proto měla být odmítnuta jako opožděná, a tudíž nepřípustná.

B. K návrhovým žádáním znějícím na zrušení

- 58 Na podporu svých návrhových žádání znějících na zrušení uplatňuje žalobkyně čtyři žalobní důvody, z nichž první vychází z řady nesprávných právních posouzení, zejména z porušení článku 266 SFEU, překážky věci pravomocně rozsouzené a zásady zákazu zpětné účinnosti, druhý z porušení práva na řádnou správu, zejména povinnosti uvést odůvodnění a povinnosti řádné péče, třetí z porušení zásady právní jistoty a čtvrtý ze zjevně nesprávných posouzení a dalších nesprávných právních posouzení.
- 59 Pokud jde konkrétně o druhý žalobní důvod, ten se v podstatě skládá ze tří částí, z nichž první vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění, druhá z porušení povinnosti řádné péče a třetí z porušení povinnosti nestrannosti.
- 60 Komise zpochybňuje opodstatněnost těchto žalobních důvodů.
- 61 Tribunál přezkoumá první část druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění, poté první, třetí a čtvrtý žalobní důvod a následně přezkoumá druhou a třetí část druhého žalobního důvodu vycházející z porušení povinností řádné péče a nestrannosti.

1. K první části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění

- 62 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno, neboť Komise nezmínila, že s ní odmítla jakékoli jednání, diskusi nebo komunikaci, ačkoli o to žalobkyně opakovaně žádala. Komisi rovněž vytýká, že nevysvětlila, proč jí dokumenty, které měla k dispozici, neumožňovaly s požadovanou mírou právní jistoty dospět k závěru, že její údajné členské státy platně souhlasily s jejím založením jako mezinárodní organizace, a že neuvedla skutečnosti odůvodňující nové posouzení jejího postavení, když nedošlo k žádné změně jejího faktického a právního postavení.
- 63 V tomto ohledu z čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) vyplývá, že právo na řádnou správu zahrnuje především povinnost správního orgánu odůvodňovat svá rozhodnutí.
- 64 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění aktů unijních orgánů požadované článkem 296 SFEU a čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonat přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou na získání těchto vysvětlení mít osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU a čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 4. června 2020, Maďarsko v. Komise, C-456/18 P, EU:C:2020:421, bod 57 a citovaná judikatura, a ze dne 3. května 2018, Malta v. Komise, T-653/16, EU:T:2018:241, bod 53 a citovaná judikatura).

- 65 Absenci odůvodnění lze konstatovat, i když dotčené rozhodnutí obsahuje určité prvky odůvodnění. Rozporuplné nebo nesrozumitelné odůvodnění se tedy rovná absenci odůvodnění. Totéž platí, pokud jsou prvky odůvodnění, které se objevují v dotčeném rozhodnutí, natolik neúplné, že v žádném případě neumožňují adresátovi v kontextu jeho přijetí pochopit úvahy subjektu, jenž rozhodnutí vydal (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. června 2020, Komise v. Di Bernardo, C-114/19 P, EU:C:2020:457, bod 55 a citovaná judikatura).
- 66 V projednávané věci je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že se skládá z dopisu Komise žalobkyni ze dne 8. června 2021 a z přílohy o přibližně 20 stranách, nadepsané „Konečné posouzení právního postavení IMG s ohledem na její způsobilost k nepřímému řízení“ (dále jen „konečné posouzení“), k níž jsou připojeny dvě další přílohy.
- 67 V první řadě je třeba uvést, že Komise dopisem ze dne 8. června 2021 žalobkyni informovala, že po konečném posouzení dospěla k závěru, že není způsobilá k plnění rozpočtu Unie podle způsobu nepřímého řízení jako mezinárodní organizace v souladu s finančními pravidly platnými pro rozpočet Unie a evropské rozvojové fondy.
- 68 Komise dále upřesnila, že konečné posouzení a jeho závěr představují provedení rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), a že napadené rozhodnutí se použije od 16. prosince 2014, což je datum odpovídající datu nabytí účinnosti jednoho z rozhodnutí zrušených uvedeným rozsudkem Soudního dvora.
- 69 V druhé řadě z konečného posouzení vyplývá, že se skládá ze čtyř částí, z nichž první se týká možnosti, kterou Komise poskytla žalobkyni, aby předložila své vyjádření k návrhu rozhodnutí, druhá se týká posouzení vyjádření žalobkyně, třetí se týká připomínek žalobkyně k odpovědím států dotázaných Komisí a čtvrtá se týká závěru.
- 70 Zprvve v první podčásti první části konečného posouzení Komise uvedla, že rozsudkem ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), zrušil Soudní dvůr rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a ze dne 8. května 2015 zejména z toho důvodu, že pochybnosti Komise ohledně postavení žalobkyně jako mezinárodní organizace vyplývaly z postojů menšiny členů žalobkyně, konkrétně pěti států ze šestnácti, a že je tedy k provedení tohoto rozsudku nezbytné provést úplné nové posouzení jejího právního postavení, aby bylo možné určit, zda je jako mezinárodní organizace způsobilá k plnění rozpočtu Unie v rámci nepřímého řízení.
- 71 Zadruhé ve třetí a čtvrté podčásti první části konečného posouzení Komise připomněla po sobě jdoucí ustanovení finančních předpisů Unie, která stanoví podmínky způsobilosti pro plnění finančních prostředků Unie v rámci nepřímého řízení mezinárodními organizacemi od 16. prosince 2014.
- 72 V tomto ohledu měla Komise za to, že definice „mezinárodní organizace“ uvedená ve finančních předpisech Unie by měla být vykládána v souladu s čl. 2 odst. 1 písm. i) Vídeňské úmluvy o smluvním právu ze dne 23. května 1969 (*Recueil des traités des Nations unies*, sv. 1155, s. 331, dále jen „Vídeňská úmluva“) a v souladu s čl. 2 odst. 1 písm. a) návrhu článků o odpovědnosti mezinárodních organizací přijatého Komisí OSN pro mezinárodní právo na jejím šedesátém třetím zasedání v roce 2011 a předloženého Valnému shromáždění v rámci zprávy uvedené komise o výsledcích práce na daném zasedání (A/66/10) (*Ročenka Komise pro mezinárodní právo*, 2011, svazek II, část druhá, dále jen „návrh článků“).

- 73 Komise z toho vyvodila, že aby si mohla mezinárodní organizace nárokovat nepřímé řízení podle finančních předpisů Unie, musí být zřízena mezivládní nebo mezinárodní dohodou, jak je definována v čl. 2 odst. 1 písm. a), čl. 7 odst. 1 a v člancích 8 a 11 Vídeňské úmluvy.
- 74 Komise tedy uvedla, že aby bylo možné nárokovat si nepřímé řízení v postavení mezinárodní organizace, musí být dotýčný subjekt jako takový zřízen smlouvou, která se řídí mezinárodním právem a kterou uzavřely nejméně dva státy, jejichž souhlas musí být vyjádřen plně oprávněnými zástupci, nebo v souladu s formalitami stanovenými v článku 11 Vídeňské úmluvy.
- 75 Zatřetí v páté podčásti první části konečného posouzení Komise odkázala na body 94 a 95 rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), a dovodila z nich, že pokud státy, které údajně jsou členy organizace, prohlásí, že nedaly platný souhlas s přistoupením ke smlouvě nebo zakládající listině této organizace, nebo prohlásí, že nejsou nebo již nejsou jejími členy, nemá Komise právní základ, který by jí umožnil považovat tento subjekt z vlastního podnětu za mezinárodní organizaci ve smyslu finančních předpisů Unie.
- 76 Komise se zejména domnívala, že pokud jediný stát plně uzná svou účast v mezinárodní organizaci nebo uzná, že souhlasí s tím, aby byl vázán zakládající smlouvou této organizace, nestačí tyto okolnosti k tomu, aby mohla tento subjekt považovat za mezinárodní organizaci pro účely finančních předpisů Unie, neboť existence takové organizace a mezinárodní dohody vyžaduje účast alespoň dvou států.
- 77 Začtvrté v šesté podčásti první části konečného posouzení týkající se dokumentů, které Komise obdržela a zohlednila při novém posouzení právního postavení žalobkyně, Komise připomněla, že žalobkyně nepředložila žádný z dokumentů, které Komise požadovala ve svých dopisech ze dne 6. května 2019 a 18. července 2019 uvedených v bodě 12 a v bodě 14 výše, a že jelikož dokumenty, které měla k dispozici, jí neumožňovaly s požadovanou mírou právní jistoty dospět k závěru, že údajní členové organizace žalobkyně platně souhlasili s jejím založením jako mezinárodní organizace a jsou jejími členy, v listopadu 2019 se dotázala orgánů států uvedených na internetových stránkách žalobkyně a prezentovaných jako její členové.
- 78 Zapáté v sedmé podčásti první části konečného posouzení (dále jen „podčást A.7“), týkající se předběžného posouzení způsobilosti žalobkyně k nepřímému řízení jako mezinárodní organizace, Komise zkoumala zaprvé to, zda se sama skutečně podílela na zřízení žalobkyně, a zadruhé odpovědi států, kterých se dotazovala na okolnosti uvedené v bodech 15 až 17 výše.
- 79 Pokud jde zaprvé o otázku její účasti na založení žalobkyně, Komise konstatovala, že ani Evropské společenství, ani následně Unie neuzavřely mezinárodní dohodu v souladu s ustanoveními původně stanovenými v čl. 228 odst. 2 SES s cílem založit žalobkyni jako mezinárodní organizaci, a že tedy Unii nelze považovat za člena takové organizace. Komise dodala, že i kdyby uzavřela dohodu s cílem založit žalobkyni jako mezinárodní organizaci, taková dohoda by mohla být považována za mezinárodní dohodu pouze tehdy, pokud by k ní přistoupily alespoň dva státy.
- 80 Zadruhé, pokud jde o odpovědi států, které údajně byly členy žalobkyně, Komise konstatovala, že žádný z těchto států neuznal, že by podepsal mezinárodní nebo mezivládní dohodu o založení žalobkyně jako mezinárodní veřejné organizace, že by vyslal signatáře plně oprávněné podepsat jejich jménem mezinárodní nebo mezivládní dohodu s takovým předmětem, že by použil vnitřní postupy s cílem ratifikovat mezinárodní nebo mezivládní dohodu za tímto účelem nebo že by založil žalobkyni jako mezinárodní veřejnou organizaci.

- 81 Komise mimoto upřesnila, že pouze Rakousko uznalo, že je členem žalobkyně, a že podle orgánů tohoto státu byla žalobkyně v době svého zřízení dočasným a nezávislým mezinárodním orgánem s omezenou právní způsobilostí, a nikoli mezinárodní organizací.
- 82 Komise měla dále za to, že i když některé mezinárodní organizace nebyly formálně zřízeny smlouvou, ale získaly toto postavení v praxi, byly tyto organizace jako takové jasně a široce uznávány státy, které jsou jejich členy, a různými mezinárodními subjekty, což není případ žalobkyně.
- 83 Navíc měla Komise za to, když konkrétně zmínila odpovědi Belgie, Itálie, Rakouska a Finska, že prohlášení některých konzultovaných států, podle nichž tyto státy potvrdily, že podepsaly dokument ze dne 25. listopadu 1994 týkající se zřízení IMG-IBH (dále jen „usnesení ze dne 25. listopadu 1994“), zúčastnily se zasedání téhož dne, na němž byl uvedený dokument přijat, a byly členy řídicího výboru žalobkyně, nemohla prokazovat, že žalobkyně je mezinárodní organizací zřízenou mezinárodní dohodou.
- 84 Zašesté ve druhé a třetí části konečného posouzení Komise přezkoumala námitky vznesené žalobkyní v dopise ze dne 30. března 2021 a dospěla k závěru, že žádná z těchto námitek není takové povahy, aby zpochybnila předběžný závěr, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro postavení mezinárodní organizace, a tudíž od 16. prosince 2014 není způsobilá k plnění finančních prostředků Unie v rámci nepřímého řízení jako mezinárodní organizace.
- 85 S ohledem na všechny tyto skutečnosti je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí dostatečně vylíčko právní a skutkové úvahy, na nichž bylo založeno a které umožňovaly žalobkyni posoudit jeho legalitu a Tribunálu provést přezkum.
- 86 Na třetím místě je třeba uvést, že tvrzení žalobkyně, že některá odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou nedostatečně přesná, nemohou zpochybnit závěr uvedený v bodě 85 výše.
- 87 Zaprvé, pokud jde o absenci jakékoli zmínky v napadeném rozhodnutí, že Komise odmítla uskutečnit jakékoli jednání, diskusi nebo komunikaci s žalobkyní, přestože o to žalobkyně opakovaně žádala, je takový postoj, i kdyby byl prokázán, irelevantní pro účely určení, zda je toto rozhodnutí dostatečně odůvodněné.
- 88 Zmínka o případné komunikaci mezi Komisí a žalobkyní před přijetím napadeného rozhodnutí se totiž týká postupu přijetí tohoto rozhodnutí, a nikoli jeho opodstatněnosti. Vzhledem k tomu, že taková zmínka je irelevantní z hlediska skutkových a právních důvodů, na nichž je založen závěr, k němuž Komise dospěla v napadeném rozhodnutí, nemůže žalobkyně Komisi užitečně vytýkat nedostatečné odůvodnění z důvodu, že Komise v tomto ohledu mlčí.
- 89 Zadruhé, pokud jde o tvrzení žalobkyně, že Komise nevysvětlila důvody, proč dokumenty, které měla k dispozici, nepostačovaly k určení, zda má postavení mezinárodní organizace, z napadeného rozhodnutí, zejména z šesté podčásti první části konečného posouzení, vyplývá, že Komise měla za to, že tyto dokumenty, které uvedla v poznámce pod čarou 23 tohoto posouzení, podle jejího názoru nevykazovaly požadovanou míru právní jistoty, což je sice stručné, ale dostatečné odůvodnění.
- 90 Zatřetí, pokud jde o tvrzení žalobkyně, že Komise nepředložila skutečnosti odůvodňující nové posouzení jejího právního postavení, když nedošlo k žádné změně jejího faktického a právního postavení, z napadeného rozhodnutí, zejména z první podčásti první části konečného posouzení,

vyplývá, že Komise měla za to, že takové nové posouzení je nezbytné za účelem splnění povinností vyplývajících z rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78).

- 91 První část druhého žalobního důvodu, vycházející z nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí, je proto třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

2. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z řady nesprávných právních posouzení, zejména z porušení článku 266 SFEU, překážky věci pravomocně rozsouzené a zásady zákazu zpětné účinnosti

- 92 První žalobní důvod se v podstatě skládá ze tří částí, z nichž první vychází z porušení článku 266 SFEU a překážky věci pravomocně rozsouzené rozsudkem ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), druhá z porušení finančních předpisů Unie a pokynů Komise ze dne 7. ledna 2015 týkajících se posuzování postavení mezinárodních organizací a možnosti považovat neziskové organizace za mezinárodní organizace (dále jen „pokyny“) a různých zásad, zejména zásady zákazu zpětné účinnosti, a třetí z porušení zásady rovnosti.

a) K první části, vycházející z porušení článku 266 SFEU a překážky věci pravomocně rozsouzené rozsudkem ze dne 31. ledna 2019, International Management Group v. Komise (C-183/17 P a C-184/17 P)

- 93 První část prvního žalobního důvodu se skládá ze dvou výtek, z nichž první vychází z porušení článku 266 SFEU a druhá z porušení překážky věci pravomocně rozsouzené.

1) K první výtce, vycházející z porušení článku 266 SFEU

- 94 Žalobkyně tvrdí, že článek 266 SFEU vyžaduje, aby orgán, který vydal zrušený akt, přijal nový akt se zpětnou účinností pouze tehdy, pokud se tento orgán nachází v situaci přesně stanovené pravomoci, což Soudní dvůr potvrdil v bodě 113 rozsudku ze dne 22. září 2022, *IMG v. Komise* (C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722). Po zrušení rozhodnutí v návaznosti na rozsudek ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), se tedy Komise podle názoru žalobkyně nemohla legálně znovu zabývat *a posteriori* kvalifikací žalobkyně jako mezinárodní organizace, která jí byla přiznána.
- 95 Podle ustálené judikatury z článku 266 SFEU vyplývá, že orgán, jehož akt byl prohlášen za neplatný, je povinen přijmout opatření nezbytná k zajištění souladu s rozsudkem zrušujícím tento akt, a aby dotyčný orgán vyhověl takovému rozsudku a tento rozsudek byl vykonán v celém rozsahu, je povinen zohlednit nejen výrok rozsudku, ale i odůvodnění, které tvoří jeho nezbytnou oporu v tom smyslu, že je nutné za účelem určení přesného smyslu toho, co bylo ve výroku rozhodnuto (viz rozsudek ze dne 22. září 2022, *IMG v. Komise*, C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722, bod 101 a citovaná judikatura).
- 96 Avšak vzhledem k tomu, že článek 266 SFEU neupřesňuje povahu opatření, která musí být přijata autorem zrušeného aktu za účelem splnění povinnosti uvedené v bodě 95 výše, je na tomto autorovi, aby tato opatření identifikoval, přičemž tento autor má široký prostor pro uvážení při

volbě těchto opatření s tím, že tato opatření musí být v souladu s výrokem rozsudku, který tento akt zrušil, a s odůvodněním, které je jeho nezbytnou oporou (viz rozsudek ze dne 22. září 2022, IMG v. Komise, C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722, bod 102 a citovaná judikatura).

- 97 Z judikatury zejména vyplývá, že opatření přijaté za účelem splnění povinností vyplývajících z rozsudku, kterým byl zrušen akt, může mít výjimečně zpětnou účinnost, pokud to vyžaduje sledovaný cíl, tedy pokud je retroaktivní rozhodnutí určeno k uspokojení alespoň jednoho cíle obecného zájmu a pokud je náležitě respektováno legitimní očekávání dotčených osob (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. ledna 2016, Éditions Odile Jacob v. Komise, C-514/14 P, nezveřejněný, EU:C:2016:55, bod 50 a citovaná judikatura).
- 98 Retroaktivní rozhodnutí, které bylo přijato ke splnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku a jehož cílem je napravit protiprávnost vytýkanou tímto rozsudkem, tak sleduje splnění cíle obecného zájmu, a sice dodržení legality a překážky věci pravomocně rozsouzené ze strany správního orgánu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. září 2014, Éditions Odile Jacob v. Komise, T-471/11, EU:T:2014:739, bod 106).
- 99 Z judikatury totiž vyplývá, že zrušení aktu unijním soudem má za následek zpětné vyloučení tohoto aktu z právního řádu, a pokud byl zrušený akt již proveden, vyžaduje zrušení jeho účinků obnovení předchozího právního stavu, v němž se žalobce nacházel před přijetím tohoto aktu (viz rozsudek ze dne 21. září 2022, Casanova v. EIB, T-266/21, nezveřejněný, EU:T:2022:566, bod 85 a citovaná judikatura).
- 100 Rovněž bylo rozhodnuto, že pokud má rozsudek za následek zrušení aktu se zpětnou účinností, ještě to nezavazuje správní orgán k přijetí nového rozhodnutí, jehož podstata by se lišila od podstaty zrušeného rozhodnutí, pokud toto nové rozhodnutí a řízení, v němž bylo přijato, nejsou stíženy stejnými vadami, jaké vedly ke zrušení prvního rozhodnutí, nebo novými vadami (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. června 2022, Darment v. Komise, T-92/21, nezveřejněný, EU:C:2022:341, bod 49).
- 101 V projednávané věci z bodů 57 až 59, 61 a 88 až 90 rozsudku ze dne 31. ledna 2019, International Management Group v. Komise (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), vyplývá, že Komise má povinnost ujistit se, že subjekty, které pověřila nebo hodlá pověřit úkoly souvisejícími s plněním rozpočtu na základě ustanovení finančních předpisů o nepřímém řízení rozpočtu Unie mezinárodními organizacemi, mají takové postavení ve smyslu těchto ustanovení. Kromě toho má tento orgán v případě pochybností v tomto ohledu povinnost rozptýlit tyto pochybnosti a shromáždit veškeré informace nezbytné k odůvodnění svého rozhodnutí z právního i faktického hlediska, a to s přihlédnutím k právním důsledkům tohoto rozhodnutí pro dotýčný subjekt (rozsudek ze dne 22. září 2022, IMG v. Komise, C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722, bod 111).
- 102 Dále z bodů 92 až 97 a 104 rozsudku ze dne 31. ledna 2019, International Management Group v. Komise (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), jehož obsah byl připomenut v bodech 22 a 23 usnesení ze dne 9. června 2020, International Management Group v. Komise (C-183/17 P-INT, EU:C:2020:507), vyplývá, že rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a ze dne 8. května 2015 nebyla odůvodněna z právního ani faktického hlediska (rozsudek ze dne 22. září 2022, IMG v. Komise, C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722, bod 112).

- 103 S ohledem na tato posouzení a tato zjištění, která jsou oporou výroku rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), nebyla Komise povinna přiznat se zpětnou účinností postavení mezinárodní organizace, které si žalobkyně nárokuje, ale mohla splnit svou povinnost vyhovět uvedenému rozsudku tím, že přijala procesní opatření, která by jí umožnila napravit vadu zjištěnou Soudním dvorem a potenciálně přijmout nový akt, který by nahradil rozhodnutí zrušená Soudním dvorem poté, co obdržela informace, které považovala za nezbytné k tomu, aby tento nový akt odůvodnila z právního i faktického hlediska (rozsudek ze dne 22. září 2022, *IMG v. Komise*, C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722, bod 113).
- 104 Z odůvodnění rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), jehož smysl a dosah Soudní dvůr připomněl v usnesení ze dne 9. června 2020, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P-INT, EU:C:2020:507), tak vyplývá, že Komisi nebylo zakázáno provést v návaznosti na tento rozsudek později nové posouzení postavení žalobkyně jako mezinárodní organizace s přihlédnutím ke všem relevantním skutkovým a právním okolnostem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. září 2022, *IMG v. Komise*, C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722, bod 142).
- 105 V důsledku toho Komise tím, že provedla retroaktivní nové posouzení právního postavení žalobkyně v návaznosti na rozsudek ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), neporušila článek 266 SFEU, takže první výtky musí být zamítnuty jako neopodstatněné.
- 2) K druhé výtce, vycházející z porušení překážky věci pravomocně rozsouzené*
- 106 Žalobkyně se domnívá, že překážka věci pravomocně rozsouzené, kterou zakládají body 94 a 104 rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), bránila novému posouzení jejího postavení v minulosti.
- 107 V tomto ohledu podle ustálené judikatury platí, že překážka věci pravomocně rozsouzené se nepojí pouze s výrokem dotčeného soudního rozhodnutí, ale vztahuje se i na odůvodnění tohoto rozhodnutí, které představuje nezbytnou oporu pro jeho výrok, a je tedy od něj neoddělitelné (viz rozsudek ze dne 17. září 2020, *Alfamicro v. Komise*, C-623/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:734, bod 37 a citovaná judikatura).
- 108 Navíc se překážka věci pravomocně rozsouzené váže pouze ke skutkovým a právním otázkám, které byly skutečně nebo nutně rozhodnuty soudním rozhodnutím (viz rozsudek ze dne 17. září 2020, *Alfamicro v. Komise*, C-623/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:734, bod 38 a citovaná judikatura).
- 109 Jak je uvedeno v bodě 102 výše, z bodů 92 až 97 a 104 rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), vyplývá, že rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a ze dne 8. května 2015 nebyla odůvodněná z právního ani faktického hlediska, takže je Soudní dvůr zrušil.
- 110 Konkrétně v bodech 92 až 97 rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), Soudní dvůr vyhověl důvodům obou kasačních opravných prostředků, v nichž navrhovatelka vytýkala Tribunálu, že rozhodl, že se

Komise nedopustila nesprávného právního posouzení ani zjevně nesprávného posouzení, když rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a ze dne 8. května 2015 odůvodnila existencí určitých pochybností o jejím postavení jako mezinárodní organizace ve smyslu finančních předpisů Unie.

- 111 Soudní dvůr totiž rozhodl, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když se omezil na tvrzení, že argumenty a důkazy předložené žalobkyní nezpochybnilly pochybnosti Komise o jejím postavení mezinárodní organizace namísto toho, aby přezkoumal legalitu rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a ze dne 8. května 2015 z hlediska pojmu „mezinárodní organizace“ ve smyslu finančních předpisů Unie.
- 112 V této souvislosti Soudní dvůr zejména uvedl, že žádná ze tří skutečností, z nichž Komise vycházela při přijímání rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a ze dne 8. května 2015, nemohla legálně podložit pochybnosti o postavení žalobkyně jako mezinárodní organizace.
- 113 Podle těchto tří skutečností se zaprvé pět členských států Unie, které žalobkyně prezentovala jako své členy, za její členy nepovažovalo, zadruhé generální tajemník Organizace Spojených národů (OSN) uvedl, že žalobkyně není specializovanou agenturou OSN, a zatřetí existovaly nejasnosti ohledně pravomocí osob, které zastupovaly některé státy při podpisu aktu zakládajícího žalobkyni.
- 114 Soudní dvůr tedy shledal, že tyto tři skutečnosti se týkaly pouze pěti států, které žalobkyně prezentovala jako své členy nebo bývalé členy, jakož i pravomocí osob, které zastupovaly tyto státy při podpisu jejího zakládajícího aktu, a nikoli všech členských států žalobkyně nebo jejího vlastního postavení.
- 115 Konkrétně v bodě 94 rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), Soudní dvůr rozhodl takto:
- „Pokud jde o první z těchto skutečností, která se týká otázky, zda několik států, které IMG prezentovala jako své členy, jejími členy skutečně bylo, z vlastních zjištění Tribunálu vyplývá, že se pochybnosti Komise v tomto směru týkaly pouze ‚některých‘ členů IMG, konkrétně pěti z celkového počtu šestnácti členů. Takovéto pochybnosti, budou-li podložené, přitom nemají v mezinárodním právu za následek zbavit subjekt, jehož tyto státy nejsou – nebo již nejsou – členy, postavení ‚mezinárodní organizace‘, a už vůbec ne v případě, kdy dotyčné státy představují, stejně jako v projednávaných věcech, pouze výrazně menšinovou část daného subjektu.“
- 116 Konečně Soudní dvůr v bodech 98 až 106 rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), rozhodl, zaprvé že zjištění nesprávných právních posouzení Tribunálem znamenalo, že rozsudky ze dne 2. února 2017, *International Management Group v. Komise* (T-29/15, nezveřejněný, EU:T:2017:56), a ze dne 2. února 2017, *IMG v. Komise* (T-381/15, nezveřejněný, EU:T:2017:57), musely být zrušeny, zadruhé že řízení v obou těchto sporech dovolovalo vydat konečné rozhodnutí ve věci v rozsahu, v němž se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a ze dne 8. května 2015, zatřetí že obě rozhodnutí byla stížena protiprávností ze stejného důvodu jako výše uvedené rozsudky, takže musela být rovněž v plném rozsahu zrušena a začtvrté že řízení naopak nedovoluje rozhodnout o návrhu na náhradu škody způsobené žalobkyni rozhodnutím ze dne 8. května 2015, a proto musel být návrh vrácen zpět Tribunálu k rozhodnutí.

117 V bodě 104 rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), tak Soudní dvůr rozhodl takto:

„V projednávané věci je důvodné, aby Soudní dvůr vydal konečné rozhodnutí o obou žalobách na neplatnost, jelikož to soudní řízení dovoluje. Jak totiž vyplývá z bodů 92 až 96 tohoto rozsudku, jsou sporná rozhodnutí protiprávní, jelikož skutečnosti uplatněné Komisí na podporu sporných rozhodnutí nemohou zpochybnit postavení IMG jako mezinárodní organizace ve smyslu finančních předpisů z let 2002 a 2012. Uvedená rozhodnutí je proto třeba zrušit v plném rozsahu.“

118 Z výše uvedeného zaprvé vyplývá, že důvody uvedené v bodech 94 a 104 rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), nelze vykládat nezávisle na bodech 92 až 96 uvedeného rozsudku, na něž odkazuje jeho bod 104 a které představují nezbytnou oporu pro výrok, jímž Soudní dvůr zrušil rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a ze dne 8. května 2015. Z toho vyplývá, že překážka věci pravomocně rozsouzené spojená zejména s bodem 94 rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), se vztahuje i na bod 104 uvedeného rozsudku.

119 Zadruhé z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak je shrnuto v bodech 66 až 84 výše, nevyplývá, že by toto rozhodnutí bylo založeno na některé ze tří skutečností, které vyvolaly pochybnosti Komise a vedly ji k přijetí rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a ze dne 8. května 2015.

120 Vzhledem k tomu založila tedy Komise napadené rozhodnutí na jiných důvodech, než které byly podkladem pro rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a ze dne 8. května 2015, které Soudní dvůr prohlásil za protiprávní v rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), žalobkyně neprávem tvrdí, že napadené rozhodnutí je v rozporu s překážkou věci pravomocně rozsouzené, která se pojí zejména s body 94 a 104 uvedeného rozsudku. Tuto výtku je proto třeba zamítnout jako neopodstatněnou a s ní i první část tohoto žalobního důvodu v plném rozsahu.

b) K druhé části vycházející z porušení zásady dobré víry, zásady „nemo auditur propriam turpitudinem allegans“ a zásady zákazu zpětné účinnosti

121 Tato část se skládá ze dvou výtek, z nichž první vychází z porušení zásady dobré víry a zásady *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* (dále jen „zásada *nemo auditur*“), a druhá z porušení zásady zákazu zpětné účinnosti unijních aktů.

122 Tribunál musí nejprve přezkoumat druhou výtku vycházející z porušení zásady zákazu zpětné účinnosti unijních aktů a poté první výtku.

1) K druhé výtce, vycházející z porušení zásady zákazu zpětné účinnosti unijních aktů

123 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou zákazu zpětné účinnosti unijních aktů, neboť nové posouzení jejího postavení se zpětnou účinností nebylo odůvodněné. Kromě toho tvrdí, že zpětná účinnost napadeného rozhodnutí není odůvodněna skutkovými okolnostmi věci, ale novými skutečnostmi, analyzovanými ve světle nových právních předpisů.

- 124 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury je základním požadavkem právní jistoty v různých podobách zaručit předvídatelnost právních situací a vztahů upravených unijním právem. Zásada právní jistoty brání zejména tomu, aby byla účinnost aktu Unie stanovena na den předcházející jeho vyhlášení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. března 2023, *Galeote a Watson v. Parlament*, C-715/21 P a C-716/21 P, nezveřejněný, EU:C:2023:190, bod 113 a citovaná judikatura).
- 125 Jak však vyplývá z judikatury citované v bodech 97 až 99 výše, opatření přijaté ke splnění povinností vyplývajících z rozsudku, kterým byl akt zrušen, může mít výjimečně zpětnou účinnost, pokud to zaprvé vyžaduje sledovaný cíl, tedy pokud je retroaktivní rozhodnutí určeno k uspokojení alespoň jednoho cíle obecného zájmu, a pokud je zadruhé náležitě respektováno legitimní očekávání dotčených osob.
- 126 Je proto nutné ověřit, zda jsou v projednávané věci splněny obě podmínky uvedené v bodě 125 výše.
- 127 Zaprvé, pokud jde o první podmínku týkající se uspokojení cíle obecného zájmu, z judikatury citované v bodech 98 a 99 výše vyplývá, že retroaktivní rozhodnutí, které bylo přijato ke splnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku a které má za cíl zhojit protiprávnost shledanou v tomto rozsudku, má za cíl uspokojení cíle obecného zájmu, jelikož zrušení aktu unijním soudem ukládá autorovi tohoto aktu vyplnit právní vakuum způsobené zrušením uvedeného aktu a obnovit právní situaci, v níž se žalobce nacházel před přijetím tohoto aktu (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 5. září 2014, *Éditions Odile Jacob v. Komise*, T-471/11, EU:T:2014:739, bod 106).
- 128 V projednávané věci z přezkumu první části tohoto žalobního důvodu, zejména z bodu 103 výše, vyplývá, že Komise mohla splnit povinnost vyhovět rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), tím, že by přijala procesní opatření, která jí umožní napravit protiprávnost zjištěnou Soudním dvorem, a případně přijmout nový akt, kterým budou nahrazena rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a ze dne 8. května 2015 zrušená Soudním dvorem, když získala informace, které považovala za nezbytné k právnímu a skutkovému odůvodnění tohoto nového aktu.
- 129 Vzhledem k tomu, že Komise přijala napadené rozhodnutí, aby napravila protiprávnost rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a ze dne 8. května 2015 a zabránila právnímu vakuu po jejich zrušení Soudním dvorem, nacházela se tedy ve výjimečné situaci, kdy mohla napadenému rozhodnutí přiznat zpětnou účinnost.
- 130 Tato zpětná účinnost byla mimoto o to nutnější, že, jak vyplývá z bodu 23 usnesení ze dne 9. června 2020, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P-INT, EU:C:2020:507), Soudní dvůr v rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), v žádném případě neřešil otázku, zda na základě analýzy, která není stížena nesprávným právním posouzením, a s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem, bylo třeba potvrdit, nebo naopak vyloučit, že žalobkyně měla v době přijetí rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a 8. května 2015 postavení mezinárodní organizace.
- 131 Pokud by napadené rozhodnutí nemělo zpětnou účinnost, přetrvávala by pochybnost o tom, zda se žalobkyně mohla v období mezi 16. prosincem 2014 a datem přijetí napadeného rozhodnutí dovolávat postavení mezinárodní organizace, které by jí v souladu s finančními předpisy Unie umožňovalo plnit rozpočet Unie prostřednictvím nepřímého řízení.

- 132 Z bodů 57 až 59, 61 a 88 až 90 rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), jakož i z bodu 111 rozsudku ze dne 22. září 2022, *IMG v. Komise* (C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722), přitom jasně vyplývá, že Komise má povinnost ujistit se, že subjekty, které pověřila nebo hodlá pověřit úkoly souvisejícími s plněním rozpočtu na základě finančních předpisů Unie o nepřímém řízení rozpočtu Unie mezinárodními organizacemi, mají takové postavení ve smyslu těchto předpisů.
- 133 Vzhledem k úloze a odpovědnosti, kterou čl. 310 odst. 5, čl. 317 první pododstavec SFEU, jakož i finanční předpisy svěřují Komisi v souvislosti s plněním rozpočtu Unie, je totiž tento orgán pověřen dohledem nad dodržováním zásady řádného finančního řízení. Z toho vyplývá, že v případě, kdy se Komise rozhodne provést způsob plnění rozpočtu předpokládající využití třetí osoby, je každopádně povinna dbát při tomto provádění a následně po celou dobu plnění dotyčných úkolů souvisejících s plněním rozpočtu na dodržování použitelných podmínek, zejména těch, kterými se řídí přidělování odpovídajících finančních prostředků a jejich následné využití (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. září 2022, *IMG v. Komise*, C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722, bod 151 a citovaná judikatura).
- 134 Objasnění právního postavení žalobkyně a povinnost napravit protiprávnost rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a ze dne 8. května 2015 proto představovaly cíle obecného zájmu, které Komisi umožnily přijmout nové rozhodnutí se zpětnou účinností od rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014, takže první z podmínek uvedených v bodě 125 výše je splněna.
- 135 Zadruhé, pokud jde o druhou podmínku týkající se respektování legitimního očekávání, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že zjištění o porušení této zásady předpokládá, že příslušné orgány Unie poskytly dotčené osobě konkrétní, bezpodmínečná a shodující se ujištění pocházející z oprávněných a spolehlivých zdrojů (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 2. června 2022, *Arnautu v. Parlament*, C-573/21 P, nezveřejněné, EU:C:2022:448, bod 34 a citovaná judikatura).
- 136 V tomto kontextu přísluší Tribunálu ověřit, zda akty správního orgánu vyvolaly v mysli obezřetné a informované osoby rozumná očekávání, a pokud ano, prokázat legitimní povahu těchto očekávání (viz usnesení ze dne 2. června 2022, *Arnautu v. Parlament*, C-573/21 P, nezveřejněné, EU:C:2022:448, bod 35 a citovaná judikatura).
- 137 Ze spisu přitom nevyplývá, že by Komise v návaznosti na rozsudek ze dne 31. prosince 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), poskytla žalobkyni konkrétní, bezpodmínečná a shodující se ujištění ohledně přijetí rozhodnutí o jejím uznání jako mezinárodní organizace se zpětnou účinností od 16. prosince 2014.
- 138 V důsledku toho nelze napadené rozhodnutí považovat za rozhodnutí přijaté v rozporu se zásadou legitimního očekávání, takže jelikož obě podmínky připomenuté v bodě 125 výše jsou splněny, nemůže být považováno ani za porušení zásady zákazu zpětné účinnosti.
- 139 Zatřetí, pokud jde o argument, že zpětná účinnost napadeného rozhodnutí není odůvodněna skutkovými okolnostmi věci, ale novými skutečnostmi, analyzovanými ve světle nových právních předpisů, je pravda, že nové posouzení právního postavení žalobkyně bylo formálně zahájeno Komisí po rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), a že odpovědi států dotázaných v průběhu tohoto řízení tedy následovaly po rozhodnutích ze dne 16. prosince 2014 a ze dne 8. května 2015.

- 140 V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že při přijímání retroaktivního rozhodnutí vyžaduje dodržování zásad, kterými se řídí časová působnost právních předpisů, jakož i požadavky související se zásadami právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, použití hmotněprávních norem platných v době rozhodné z hlediska dotčených skutkových okolností, i když tyto právní normy již nejsou platné v okamžiku přijetí uvedeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. června 2016, Komise v. McBride a další, C-361/14 P, EU:C:2016:434, bod 40 a citovaná judikatura).
- 141 Konkrétně v řízení směřujícím k nahrazení zrušeného aktu musí dotýčný orgán přijmout nahrazující akt, jako by se nacházel v okamžiku, kdy přijal akt, jenž byl zrušen, avšak nebyla dotčena možnost uplatnit v novém rozhodnutí jiné důvody, než na kterých založil první rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. září 2014, Éditions Odile Jacob v. Komise, T-471/11, EU:T:2014:739, bod 58 a citovaná judikatura).
- 142 Žalobkyně tedy může oprávněně tvrdit, že zásada zákazu zpětné účinnosti, která je jednou ze složek zásady právní jistoty, brání tomu, aby orgán při plnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku vydal retroaktivní rozhodnutí na základě skutečností, které nebyly relevantní s ohledem na časovou působnost tohoto rozhodnutí, nebo na základě hmotněprávních norem, které nebyly platné v období, na které se toto rozhodnutí vztahuje.
- 143 V projednávané věci však žalobkyně neprokázala, že napadené rozhodnutí je v rozsahu, v němž je retroaktivní, založeno na hmotněprávních pravidlech, která nebyla platná v období, na které se vztahuje toto rozhodnutí, nebo na skutečnostech, které nastaly po rozhodnutích ze dne 16. prosince 2014 a ze dne 8. května 2015.
- 144 Zaprvé z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise vycházela z ustanovení finančních předpisů Unie použitelných na žalobkyni ke dni 16. prosince 2014 a poté z ustanovení týchž právních předpisů použitelných na období po tomto datu.
- 145 Z třetí podčásti první části konečného posouzení totiž vyplývá, že Komise pro období od 16. prosince 2014 do 31. prosince 2015 použila článek 58 nařízení č. 966/2012 a článek 43 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 1268/2012 ze dne 29. října 2012 o prováděcích pravidlech k nařízení č. 966/2012, pro období od 1. ledna 2016 do 1. srpna 2018 tatáž nařízení v prvním případě ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2015/1929 ze dne 28. října 2015 (Úř. věst. 2015, L 286, s. 1) a v druhém případě ve znění prováděcího nařízení Komise (EU) 2015/2462 ze dne 30. října 2015 (Úř. věst. 2015, L 342, s. 7), a pro období od 2. srpna 2018 články 62 a 156 nařízení Evropského parlamentu a Rady 2018/1046 ze dne 18. července 2018, kterým se stanoví finanční pravidla pro souhrnný rozpočet Unie, mění nařízení (EU) č. 1296/2013, (EU) č. 1301/2013, (EU) č. 1303/2013, (EU) č. 1304/2013, (EU) č. 1309/2013, (EU) č. 1316/2013, (EU) č. 223/2014 a (EU) č. 283/2014 a rozhodnutí č. 541/2014/EU a zrušuje nařízení č. 966/2012 (Úř. věst. 2018, L 193, s. 1).
- 146 Zadruhé žalobkyně neprokázala, že se postojе států, o nichž tvrdí, že jsou nebo byly jejími členy, a které Komise zohlednila při přijetí napadeného rozhodnutí, změnily mezi 16. prosincem 2014 a datem přijetí tohoto rozhodnutí, pokud jde o otázku, zda je mezinárodní organizací.
- 147 Je pravda, že za účelem přijetí napadeného rozhodnutí Komise po vydání rozsudku ze dne 31. ledna 2019, International Management Group v. Komise (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), konzultovala státy, které podle jejího názoru jsou nebo byly členy žalobkyně.

Z přezkoumání odpovědí těchto států však vyplývá, že ačkoli nejsou formulovány zcela stejně jako odpovědi, které tyto státy poskytly, když byly dotazovány OLAF v roce 2014, jejich obsah je v podstatě totožný.

- 148 Postoje, které státy zaujaly v reakci na konzultační postup před přijetím napadeného rozhodnutí, tedy neobsahují žádné nové skutečnosti, o které by se Komise opírala se zpětnou účinností. Odrážejí názor těchto států na otázku, zda je žalobkyně mezinárodní organizací, tak jak byl tento názor vyjádřen před OLAF před přijetím rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014.
- 149 Za těchto podmínek je třeba zamítnout druhou výtku jako neopodstatněnou.

2) *K první výtce, vycházející z porušení zásady dobré víry a zásady „nemo auditur“*

- 150 Na podporu první výtky žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí tím, že jí od 16. prosince 2014 odmítá uznat postavení mezinárodní organizace, porušuje zásadu dobré víry a zásadu *nemo auditur*.
- 151 Je třeba připomenout, že čl. 76 písm. d) jednacího řádu stanoví, že žaloba podaná v prvním stupni musí obsahovat „dovolávané žalobní důvody a argumenty, jakož i stručný popis uvedených žalobních důvodů“. Podle ustálené judikatury tedy platí, že unijní soud nemusí odpovídat na argumenty účastníka řízení, které nejsou dostatečně jasné a přesné, protože nebyly nijak konkrétně rozvedeny a nebyly podloženy specifickou argumentací (viz rozsudek ze dne 18. listopadu 2021, Řecko v. Komise, C-107/20 P, nezveřejněný, EU:C:2021:937, bod 76 a citovaná judikatura).
- 152 Zprvce je třeba konstatovat, že žalobkyně nijak nevysvětlila, jaký dopad na legalitu napadeného rozhodnutí má zásada *nemo auditur*, podle které se „nikdo nemůže dovolávat svého protiprávního jednání“.
- 153 Argument vycházející z porušení zásady *nemo auditur* je tedy z hlediska požadavků vyplývajících z čl. 76 písm. d) jednacího řádu nedostatečně podložený.
- 154 V každém případě, i kdyby žalobkyně hodlala tvrdit, že se Komise dopustila pochybení tím, že se odvolávala na rozsudek ze dne 31. ledna 2019, International Management Group v. Komise (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), aby *a posteriori* odůvodnila rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a 8. května 2015, z přezkumu druhé výtky první části prvního žalobního důvodu vyplývá, že napadené rozhodnutí není založeno na stejných důvodech jako tato rozhodnutí, a dále z přezkumu druhé výtky této části vyplývá, že Komise neporušila zásadu zákazu zpětné účinnosti aktů Unie.
- 155 Argument vycházející z porušení zásady *nemo auditur* proto musí být odmítnut.
- 156 Zadruhé, pokud jde o zásadu dobré víry, je třeba rovněž poznamenat, že žalobkyně nevymezila rozsah této zásady ani ustanovení, z nichž vychází.
- 157 Zprvce, i kdyby žalobkyně měla v úmyslu odkázat na povinnost stran smlouvy plnit v dobré víře ustanovení této smlouvy, která je zavazující, je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí nevzniklo v rámci smlouvy, kterou by žalobkyně uzavřela s Komisí.

- 158 Kromě toho je třeba upřesnit, že zrušení rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a ze dne 8. května 2015 Soudním dvorem nemá vliv na neexistenci smluvních vztahů mezi žalobkyní a Komisí od 16. prosince 2014.
- 159 Účelem rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 totiž bylo odejmout žalobkyni postavení adresáta prováděcího rozhodnutí C(2013) 7682 final o ročním akčním programu na rok 2013 pro Myanmar (Barmu), a zabránit tak uzavření dohody za tímto účelem mezi ní a Komisí.
- 160 Stejně tak bylo účelem rozhodnutí ze dne 8. května 2015 pozastavit účast žalobkyně na dalších projektech financovaných Unií, dokud Komise nevyjasní její právní postavení.
- 161 Zrušení rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a ze dne 8. května 2015 tedy nemělo za následek obnovení smluvních vztahů mezi Komisí a žalobkyní, ale pouze jim umožnilo uzavřít dohodu o provádění programu rozvoje obchodu v Myanmaru (Barmě), a případně další dohody týkající se obnovy a rozvoje pod podmínkou, že Komise po novém posouzení právního postavení žalobkyně uzná, že je mezinárodní organizací.
- 162 Zadruhé, i kdyby žalobkyně měla v úmyslu odkázat na zásadu dobré víry v rozsahu, v němž odpovídá obyčejové zásadě mezinárodního práva veřejného, je třeba připomenout, že uvedená zásada, tak jak je stanovena v článku 18 Vídeňské úmluvy, stanoví, že stát je povinen zdržet se jednání, které by mohlo mařit předmět a účel smlouvy, jestliže podepsal smlouvu nebo vyměnil listiny tvořící smlouvu s výhradou ratifikace, přijetí nebo schválení, dokud jasně neprojevil úmysl, že se nehodlá stát její smluvní stranou nebo když vyjádřil svůj souhlas s tím, že bude vázán smlouvou.
- 163 Je sice pravda, že zásada dobré víry platí pro orgány Unie (viz rozsudek ze dne 17. ledna 2007, Řecko v. Komise, T-231/04, EU:T:2007:9, bod 85 a citovaná judikatura), avšak žalobkyně v rámci svých písemností týkajících se tohoto žalobního důvodu neprokázala, ani dokonce netvrdila, že by Unie podepsala smlouvu, která ji zakládá jako mezinárodní organizaci, nebo že by si vyměnila listiny, které takovou smlouvu tvoří, s výhradou ratifikace, přijetí nebo schválení, nebo že by vyjádřila svůj souhlas s tím, že bude takovou smlouvou vázána.
- 164 V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že žalobce je povinen na podporu každého z žalobních důvodů, které uplatňuje, dostatečně jasně uvést právní a skutkovou argumentaci, která je může odůvodnit, přičemž Tribunál nemůže být kvůli nestrukturovanosti žaloby nebo nedostatku odůvodnění či nedůslednosti být nucen přeformulovat na základě různých skutečností vytržených z kontextu žaloby tento žalobní důvod a riskovat tak, že tomuto žalobnímu důvodu přisoudí význam, který žalobce neměl na mysli. Opačné rozhodnutí by odporovalo řádnému výkonu spravedlnosti, dispoziční zásadě i právu žalované se v řízení účinně bránit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. listopadu 2020, Fleig v. ESVČ, C-446/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:918, body 60 a 61).
- 165 V důsledku toho je třeba odmítnout argument vycházející z porušení zásady dobré víry jako nedostatečně podložený s ohledem na požadavky čl. 76 písm. d) jednacího řádu, a v důsledku toho zamítnout i první výtku této části v plném rozsahu.

c) K třetí části, vycházející z porušení zásady rovnosti

- 166 V replice žalobkyně tvrdí, že na rozdíl od mnoha právnických osob, které Komise neuznává jako mezinárodní organizace, ale které jsou veřejnoprávními subjekty, již nezískala z důvodu pochybností Komise, které vyplynuly z vyšetřování, jež vůči ní vedl OLAF, žádné zakázky v rámci nepřímého řízení nebo zakázky, které mohou být zadány na základě vzájemné dohody při použití jiných ustanovení finančních předpisů pro krizové nebo mimořádné situace, aniž znala důvody tohoto diskriminačního zacházení.
- 167 Žalobkyně rovněž tvrdí, že Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE) není uznána jako mezinárodní organizace všemi státy, které se podílely na jejím zřízení a jejích činnostech, ani nemá zřizovací právní akt podle mezinárodního práva, a že tyto okolnosti nezabránilly Komisi, aby uznala její postavení mezinárodní organizace.
- 168 V tomto ohledu je třeba připomenout, že zásada rovného zacházení zakotvená v článku 20 Listiny je obecnou zásadou unijního práva, která vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové odlišné zacházení objektivně odůvodněno (viz rozsudek ze dne 14. července 2022, Komise v. VW a další, C-116/21 P až C-118/21 P, C-138/21 P a C-139/21 P, EU:C:2022:557, bod 95 a citovaná judikatura).
- 169 Požadavek na srovnatelnost situací pro účely určení, zda došlo k porušení zásady rovného zacházení, musí být posuzován s ohledem na veškeré skutečnosti, které tyto situace charakterizují, a zejména ve světle předmětu a cíle aktu, který předmětné rozlišení zavádí, přičemž se rozumí, že pro tento účel musí být zohledněny zásady a cíle příslušné oblasti, do níž tento akt spadá. Pokud situace nejsou srovnatelné, není rozdílné zacházení s dotýcnými situacemi v rozporu s rovností před zákonem zakotvenou v článku 20 Listiny (viz rozsudky ze dne 14. července 2022, Komise v. VW a další, C-116/21 P až C-118/21 P, C-138/21 P a C-139/21 P, EU:C:2022:557, bod 96 a citovaná judikatura).
- 170 Zprv je třeba uvést, že jediným cílem napadeného rozhodnutí je odepřít žalobkyni uznání postavení mezinárodní organizace, které je stanoveno finančními předpisy Unie pro plnění finančních prostředků Unie podle způsobu nepřímého řízení, aniž je dotčena její možnost využít jiných pravidel vymezených těmito předpisy za účelem její případné účasti na plnění uvedeného rozpočtu.
- 171 Tedy vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí nebrání tomu, aby se žalobkyně podílela na nepřímém řízení rozpočtu Unie v souladu s jinými ustanoveními než těmi, která stanoví finanční předpisy Unie ve prospěch mezinárodních organizací, nemůže tomuto rozhodnutí užitečně vytýkat, že je příčinou údajného diskriminačního zacházení, tak jak je popsáno v bodě 166 výše.
- 172 V důsledku toho nemají tvrzení žalobkyně shrnutá v bodě 166 výše, i kdyby byla opodstatněná, žádný vliv na legalitu napadeného rozhodnutí, a jsou tudíž neúčinná.
- 173 Zadruhé kromě toho, že z písemností ve spise nevyplývá, že by Komise uznala OBSE jako mezinárodní organizaci pro účely nepřímého řízení rozpočtu Unie, je třeba konstatovat, že žalobkyně neprokázala, že se nachází v situaci srovnatelné se situací této organizace.
- 174 Žalobkyně totiž nezpochybnila tvrzení Komise, že OBSE byla na rozdíl od ní uznána jako mezinárodní organizace značným počtem subjektů mezinárodního práva, zejména většinou členů této organizace.

- 175 V důsledku toho (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. května 2022, TK v. Komise, T-435/21, nezveřejněný, EU:T:2022:303, bod 42; obdobně také viz rozsudek ze dne 26. února 2002, Rada v. Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, bod 52), je třeba třetí část zamítnout, aniž je třeba rozhodnout o její přípustnosti, a s ní i první žalobní důvod v plném rozsahu.

3. K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady právní jistoty

- 176 Žalobkyně tvrdí, že Komise tím, že před přijetím napadeného rozhodnutí prováděla dotazování u některých států, které se prezentovaly jako její členové, ačkoli měla k dispozici potřebné dokumenty a metodu posouzení definovanou v pokynech, porušila zásadu právní jistoty.
- 177 V tomto ohledu, jak bylo připomenuto v bodě 124 výše, zaprvé základní požadavek právní jistoty v různých podobách má zaručit předvídatelnost právních situací a vztahů upravených unijním právem.
- 178 Ačkoli tento požadavek v zásadě brání tomu, aby byl vstup aktu Unie v platnost stanoven na datum před jeho zveřejněním, z přezkumu prvního žalobního důvodu, zejména z bodu 149 výše, přitom vyplývá, že napadené rozhodnutí nebylo přijato v rozporu se zásadou zákazu zpětné účinnosti, která je specifickým vyjádřením zásady právní jistoty.
- 179 Proto i za předpokladu, že žalobkyně měla v úmyslu dovolávat se porušení zásady právní jistoty v rozsahu, v němž zahrnuje zásadu zákazu zpětné účinnosti aktů orgánů Unie, musí být tento důvod zamítnut jako neopodstatněný.
- 180 Zadruhé ze zásady právní jistoty rovněž vyplývá, že unijní právní předpisy musí být určité a jejich uplatnění pro procesní subjekty předvídatelné, přičemž tento požadavek právní jistoty je zvlášť přísný v případě právní úpravy, která může mít finanční důsledky, tak aby bylo dotčeným osobám umožněno přesně se seznámit s rozsahem povinností, které jim tato úprava ukládá (viz rozsudek ze dne 9. července 2015, Cabinet Medical Veterinar Dr. Tomoiagă Andrei, C-144/14, EU:C:2015:452, bod 34 a citovaná judikatura).
- 181 Je sice třeba konstatovat, že v projednávané věci napadené rozhodnutí nespadá do působnosti unijních právních předpisů ve smyslu judikatury citované v bodě 180 výše, ale představuje rozhodnutí individuální povahy přijaté na základě unijních právních a finančních předpisů.
- 182 Kromě toho z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že nové posouzení právního postavení žalobkyně ze strany Komise není výsledkem podstatné změny unijních finančních předpisů upravujících podmínky plnění rozpočtu Unie v rámci nepřímého řízení ani nového výkladu těchto předpisů ze strany Komise.
- 183 Je totiž třeba připomenout, že čl. 53 písm. c) a článek 53d nařízení č. 1605/2002, čl. 58 odst. 1 písm. c) nařízení č. 966/2012 a článek 62 nařízení 2018/1046 Komisi přiznávají odpovědnost za plnění rozpočtu Unie, přičemž stanoví několik způsobů plnění rozpočtu Unie, z nichž jeden, nazvaný „společné řízení s mezinárodními organizacemi“ v prvním z těchto nařízení a „nepřímé řízení“ ve dvou ostatních nařízeních, umožňuje tomuto orgánu pověřit úkoly souvisejícími s plněním rozpočtu takové organizace, což je možnost, v rámci níž má tento orgán širokou posuzovací pravomoc (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. září 2022, IMG v. Komise, C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722, bod 148).

- 184 Pojem „mezinárodní organizace“ uvedený v čl. 53 písm. c) a v článku 53d nařízení č. 1605/2002, v čl. 58 odst. 1 písm. c) bodu ii) a odst. 8 nařízení č. 966/2012, jakož i v čl. 62 odst. 1 písm. c) bodu ii) nařízení 2018/1046 byl přitom stejně definován i v čl. 43 odst. 2 nařízení Komise (ES, Euratom) č. 2342/2002 ze dne 23. prosince 2002 o prováděcích pravidlech k nařízení č. 1605/2002 (Úř. věst. 2002, L 357, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 145), poté v čl. 43 odst. 1 prováděcího nařízení Komise č. 1268/2012, které zrušilo a nahradilo nařízení č. 2342/2002, a v článku 156 nařízení 2018/1046. Podle těchto tří posledně zmíněných ustanovení tak uvedený pojem zahrnuje mezinárodní veřejné organizace zřízené na základě mezivládních dohod (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise*, C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78, bod 91).
- 185 Proto i kdyby se žalobkyně hodlala dovolávat porušení zásady právní jistoty, jak je definována v bodě 180 výše, nebyla by oprávněna tvrdit, že napadené rozhodnutí vychází z nejistých právních předpisů Unie nebo představuje nepředvídatelné uplatnění právních nebo finančních předpisů Unie.
- 186 Zatřetí z bodu 111 rozsudku ze dne 22. září 2022, *IMG v. Komise* (C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722), uvedeného v bodě 101 výše, jakož i ze zásady řádného finančního řízení vyplývá, že Komise má povinnost ujistit se, že subjekty, které pověřila nebo hodlá pověřit úkoly souvisejícími s plněním rozpočtu na základě ustanovení finančních předpisů o nepřímém řízení rozpočtu Unie mezinárodními organizacemi, mají takové postavení ve smyslu těchto ustanovení.
- 187 Žalobkyně přitom nevysvětlila, proč by zásada právní jistoty bránila tomu, aby se Komise v takové situaci, jaká nastala v projednávaném případě, v souladu se zásadou řádného finančního řízení obrátila na státy, které jsou údajně členy mezinárodní organizace, s cílem ověřit, zda je žalobkyně takovou organizací a zda splňuje požadavky finančních předpisů Unie týkajících se nepřímého řízení rozpočtu Unie.
- 188 Dále, i kdyby žalobkyně s poukazem na zásadu právní jistoty hodlala odkázat na zásadu legitimního očekávání, z přezkumu prvního žalobního důvodu vyplývá, že napadené rozhodnutí nebylo přijato v rozporu s uvedenou zásadou.
- 189 Tento žalobní důvod musí být proto zamítnut jako neopodstatněný.

4. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávných posouzení a z dalších nesprávných právních posouzení

- 190 Čtvrtý žalobní důvod se v podstatě skládá ze tří částí vycházejících ze zjevně nesprávných posouzení a z nesprávných právních posouzení, která vyplývají, pokud jde o první část, ze skutečnosti, že Komise nesprávně určila členy žalobkyně, pokud jde o druhou část, ze skutečnosti, že odmítla kvalifikovat listinu zakládající žalobkyni jako mezinárodní dohodu o založení mezinárodní organizace, a pokud jde o třetí část, ze skutečnosti, že odmítla uznat postavení žalobkyně jako mezinárodní organizace navzdory následné praxi jejích členů a uznání tohoto postavení Uníí a některými třetími státy.
- 191 Úvodem je třeba připomenout, že, jak je uvedeno v bodě 183 výše, Komise má při výkonu své odpovědnosti za plnění rozpočtu Unie širokou posuzovací pravomoc, zejména pokud se rozhodne plnit tento rozpočet prostřednictvím nepřímého řízení a v rámci této metody řízení pověřit úkoly plnění rozpočtu mezinárodní organizace.

- 192 Pokud tedy Komise vykonává výsady vymezené v bodě 191 výše, podléhají rozhodnutí, která nepříznivě zasahují do právního postavení a která v této souvislosti přijme, přezkumu Tribunálu omezenému na zjevně nesprávné posouzení, aniž je dotčen přezkum jiných důvodů protiprávnosti, které mohou být uplatněny v rámci žaloby na neplatnost podle čl. 263 druhého pododstavce SFEU.
- 193 Pokud však Komise, jako v projednávané věci, odmítne pověřit organizaci plněním rozpočtu prostřednictvím nepřímého řízení z důvodu, že tato organizace nemá postavení mezinárodní organizace, podléhá legalita takového rozhodnutí přezkumu Tribunálu z důvodu nesprávného právního posouzení i zjevně nesprávného posouzení.
- 194 Na jedné straně totiž v takovém případě do přezkumu nesprávného právního posouzení spadá to, jak Komise uplatňuje normy s obecnou působností, které umožňují definovat a určit mezinárodní organizace.
- 195 Na druhé straně výklad pravidel organizace, která se prohlašuje za mezinárodní organizaci pro účely plnění rozpočtu Unie prostřednictvím nepřímého řízení, jakož i výklad postojů přijatých jejími členy, které mohou být poněkud komplexní, podléhají přezkumu omezenému na zjevně nesprávné posouzení.
- 196 Po těchto upřesněních je třeba, aby Tribunál před tím, než přezkoumá argumentaci žalobkyně, upřesnil definici pojmu „mezinárodní organizace“, jak je stanovena ve finančních předpisech Unie pro plnění rozpočtu Unie v rámci nepřímého řízení.

a) K definici pojmu „mezinárodní organizace“ stanovené ve finančních předpisech Unie

- 197 Úvodem je třeba připomenout, že pojem „mezinárodní organizace“, jak je definován v po sobě jdoucích ustanoveních finančních předpisů Unie uvedených v bodě 184 výše, zahrnuje mezinárodní veřejné organizace zřízené na základě mezinárodních dohod.
- 198 Vzhledem k neexistenci přesnější definice pojmů „mezinárodní organizace“ a „mezinárodní dohoda“ je přitom třeba se domnívat, že tyto pojmy používané ve finančních předpisech Unie odpovídají pojmům mezinárodního práva (v tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta M. Campos Sánchez-Bordony ve věci IMG v. Komise, C-620/20 P, EU:C:2022:158, bod 50).
- 199 Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že unijní právo musí být vykládáno ve světle relevantních pravidel mezinárodního práva, jelikož toto právo je součástí unijního právního řádu a je pro unijní orgány závazné (viz rozsudek ze dne 15. ledna 2015, Evans, C-179/13, EU:C:2015:12, bod 35 a citovaná judikatura).
- 200 Avšak vzhledem k tomu, že pojmy „mezinárodní organizace“ a „mezinárodní dohoda“ používají finanční předpisy Unie pro specifický účel plnění jejího rozpočtu, musí být vykládány striktně, aby byly chráněny finanční zájmy Unie (obdobně viz rozsudky ze dne 2. července 2015, Demmer, C-684/13, EU:C:2015:439, bod 85, a ze dne 20. prosince 2017, Erzeugerorganisation Tiefkühlgemüse, C-516/16, EU:C:2017:1011, bod 58; v tomto smyslu viz také stanovisko generálního advokáta M. Campos Sánchez-Bordony ve věci IMG v. Komise, C-620/20 P, EU:C:2022:158, bod 51).

- 201 V takovém sporu, jako je spor v projednávané věci, musí tedy Tribunál uplatnit pojmy mezinárodního práva veřejného, na které odkazují finanční předpisy Unie, a to na základě předpisů tohoto práva, které tyto pojmy definují, tak jak jsou vykládány v judikatuře.
- 202 V projednávané věci je konkrétně třeba vyložit pojmy „mezinárodní organizace“ a „mezinárodní dohoda“ stanovené finančními předpisy Unie pro plnění jejího rozpočtu v rámci nepřímého řízení ve světle obvyčejových zásad mezinárodního práva veřejného obsažených mimo jiné ve Vídeňské úmluvě a v návrhu článků.
- 203 V tomto ohledu je z čl. 2 odst. 1 písm. i) Vídeňské úmluvy zřejmé, že se výrazem „mezinárodní organizace“ rozumí mezivládní organizace. Kromě toho čl. 2 písm. a) návrhu článků upřesňuje, že se tímto výrazem rozumí jakákoli organizace zřízená smlouvou nebo jiným mezinárodněprávním nástrojem, která má vlastní mezinárodní právní subjektivitu, a že členy mezinárodní organizace mohou být vedle států i jiné subjekty než státy.
- 204 Pokud jde na prvním místě o podmínku týkající se zřízení smlouvou nebo jiným mezinárodněprávním nástrojem, z čl. 2 odst. 1 písm. a) Vídeňské úmluvy vyplývá, že se výrazem „smlouva“ rozumí mezinárodní dohoda uzavřená mezi státy písemnou formou, řídící se mezinárodním právem, sepsaná v jediné nebo ve dvou či více souvisících listinách, ať je její název jakýkoliv.
- 205 Tyto listiny tedy mohou tvořit projev shodné vůle dvou nebo více subjektů mezinárodního práva, kterýžto projev vůle je těmito listinami formalizován [v tomto smyslu viz posudek 1/13 (Přistoupení třetích států k Haagské úmluvě) ze dne 14. října 2014, EU:C:2014:2303, bod 37].
- 206 Z judikatury mezinárodních soudů mimoto vyplývá, že bez ohledu na jeho politický význam nemůže dokument podepsaný státy představovat mezinárodní dohodu, pokud neobsahuje žádné ustanovení zakládající práva nebo povinnosti, s nimiž tyto státy souhlasily [viz rozsudek Mezinárodního soudního dvora, Povinnost vyjednávat o přístupu k Tichému oceánu (Bolívie v. Chile), ze dne 1. října 2018, Sbírka rozhodnutí 2018, s. 507, body 105 a 106 a citovaná judikatura].
- 207 Pokud jde na druhém místě o podmínku týkající se vlastní mezinárodní právní subjektivity, zaprvé z judikatury mezinárodních soudů vyplývá, že uznání mezinárodní organizace je podmíněno tím, že má dotyčná organizace právní subjektivitu.
- 208 Subjekt zřízený státy a případně jednou nebo více mezinárodními organizacemi totiž nenabývá při absenci vlastní právní subjektivity povahy mezinárodní organizace, ale subjektu závislého buď na státech, které jej zřídily [v tomto smyslu viz rozsudek Mezinárodního soudního dvora, Fosfátová země na Nauru (Nauru v. Austrálie) ze dne 26. června 1992, předběžné námitky, Sbírka rozhodnutí 1992, s. 240, bod 47], nebo na mezinárodní organizaci, u které tento subjekt působí [v tomto smyslu viz poradní posudek Mezinárodního soudního dvora, rozsudek č. 2867 Správního tribunálu Mezinárodní organizace práce o žalobě proti Mezinárodnímu fondu pro zemědělský rozvoj, ze dne 1. února 2012, Sbírka rozhodnutí 2012, s. 10, body 57 a 61].
- 209 Zadruhé z judikatury mezinárodních soudů rovněž vyplývá, že mezinárodní organizace v zásadě požívají výsad a imunit, které jsou nezbytné pro plnění jejich úkolů [v tomto smyslu viz rozsudek Stálého rozhodčího soudu, Dr. Reineccius a další v. Bank for international Settlements, ze dne 22. listopadu 2002, věc č. 2000-04, bod 108; poradní posudek Mezinárodního soudního dvora, rozsudek č. 2867 Správního tribunálu Mezinárodní organizace práce o žalobě proti

Mezinárodnímu fondu pro zemědělský rozvoj, ze dne 1. února 2012, Sbírka rozhodnutí 2012, s. 10, bod 58, a rozsudek Mezinárodního soudního dvora, Papírny na řece Uruguay (Argentina v. Uruguay), ze dne 20. dubna 2010, Sbírka rozhodnutí 2010, s. 14, bod 88].

- 210 Na rozdíl od jurisdikční imunity států, která se opírá o zásadu *par in parem non habet imperium*, jsou totiž imunity mezinárodních organizací v zásadě přiznávány Smlouvami zakládajícími tyto organizace (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. září 2020, Supreme Site Services a další, C-186/19, EU:C:2020:638, bod 61 a citovaná judikatura) a mají funkční povahu, jelikož mají zabránit vzniku překážky fungování a nezávislosti dotčených organizací (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Komise v. Slovinsko (Archivy ECB), C-316/19, EU:C:2020:1030, bod 73 a citovaná judikatura).
- 211 Zatřetí z judikatury vyplývá, že zakládající listiny mezinárodních organizací jsou smlouvy zvláštního druhu, neboť jejich účelem je vytvořit nové právní subjekty, které jsou nadány určitou mírou autonomie a kterým strany svěřují úkol dosáhnout společných cílů. Mezinárodní organizace se tedy řídí zásadou speciality, to znamená, že jsou státy, které je zřizují, vybaveny pravomocemi, jejichž meze závisí na společných zájmech, které jim tyto státy svěřují za úkol prosazovat a které jsou obvykle výslovně uvedeny v jejich zakládající listině [v tomto smyslu viz poradní posudek Mezinárodního soudního dvora, Legálnost použití jaderných zbraní státem v ozbrojeném konfliktu, ze dne 8. července 1996, Sbírka rozhodnutí 1996, s. 66, body 19 a 25; rozsudky Mezinárodního soudního dvora, Pozemní a námořní hranice mezi Kamerunem a Nigérií, ze dne 11. června 1998, předběžné námitky, Sbírka rozhodnutí 1998, s. 275, body 64 až 67, a Papírny na řece Uruguay (Argentina v. Uruguay), ze dne 20. dubna 2010, Sbírka rozhodnutí 2010, s. 14, bod 89].
- 212 Mezinárodní organizaci tedy nelze omezit na pouhý volitelný mechanismus, který mají strany k dispozici a který může každá z nich využít podle svého uvážení. Založením mezinárodní organizace a poskytnutím všech prostředků nezbytných pro její fungování totiž její zakladatelé projevují svou vůli poskytnout co nejlepší záruky stability, kontinuity a efektivity plnění úkolů svěřených této organizaci, takže nemohou tento rámec kdykoli jednostranně opustit nebo jej nahradit jinými komunikačními kanály [v tomto smyslu viz rozsudek Mezinárodního soudního dvora, Papírny na řece Uruguay (Argentina v. Uruguay), Sbírka rozhodnutí 2010, s. 14, body 90 a 91].
- 213 S ohledem na tyto definice a tyto zásady přísluší Tribunálu, aby přezkoumal opodstatněnost argumentace žalobkyně na podporu tohoto důvodu.

b) K první části, vycházející ze zjevně nesprávných posouzení a z nesprávných právních posouzení týkajících se určení členů žalobkyně

- 214 První část se v podstatě skládá ze tří výtek vycházejících zaprvé ze zjevně nesprávného posouzení vyplývajícího z toho, že Komise uměle rozlišila mezi zakládajícími státy žalobkyně, přispívajícími státy, členy jejího řídicího výboru a členy podpůrné vládní skupiny (dále jen „GSG“), zadruhé ze zjevně nesprávného posouzení Komise při výkladu stanovisek Belgie a Rakouska a zatřetí z nesprávného právního posouzení a zjevně nesprávného posouzení v rozsahu, v němž měla Komise za to, že Unie není členem žalobkyně.

1) K první výtce, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení vyplývajícího z umělého rozlišení mezi zakládajícími státy žalobkyně, přispívajícími státy a členy jejího řídicího výboru

- 215 Žalobkyně v podstatě vytýká Komisi, že nesprávně určila její členy, když uměle rozlišila mezi zakládajícími státy, přispívajícími státy, členy jejího řídicího výboru a členy GSG. Podle žalobkyně je tak třeba všechny státy a mezinárodní nebo regionální organizace, které finančně nebo věcně přispívají na operace, které provádí, jakož i členy GSG, kteří jsou jejími zakládajícími členy, považovat za členy jejího řídicího výboru, a tudíž za její členy, i když v tomto výboru skutečně nezasedají.
- 216 Na prvním místě je třeba uvést, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by Komise formálně rozlišovala mezi zakládajícími státy žalobkyně, přispívajícími státy, členy jejího řídicího výboru, který se změnou stanov v roce 2012 stal stálým výborem, a členy GSG.
- 217 Komise tedy v napadeném rozhodnutí pouze konstatuje, že žádný ze států, které konzultovala v návaznosti na rozsudek ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), s výjimkou Rakouska, neuznal, že je od 16. prosince 2014 členem organizace žalobkyně.
- 218 Na druhém místě je třeba uvést, že i kdyby napadené rozhodnutí mohlo být vykládáno tak, že rozlišuje mezi zakládajícími státy žalobkyně, přispívajícími státy, členy jejího řídicího výboru a členy GSG, je třeba zaprvé připomenout, že podle usnesení ze dne 25. listopadu 1994 byli povinni finančně přispívat do rozpočtu nebo na provoz žalobkyně pouze členové jejího řídicího výboru, a nikoli všichni členové GSG, kteří byli vyzváni k podpisu tohoto usnesení.
- 219 Usnesení ze dne 25. listopadu 1994 tedy svým signatářům neukládalo povinnost stát se členy řídicího výboru žalobkyně nebo se k němu připojit, ale ponechávalo jim volnost, aby tak učinili.
- 220 Zadruhé tuto svobodu států a mezinárodních organizací, které podepsaly usnesení ze dne 25. listopadu 1994, přistoupit k žalobkyni, potvrzují poznámky předsedy ze zasedání ze dne 25. listopadu 1994, na kterém bylo usnesení z téhož dne přijato, tak jak jsou uvedeny v zápisu z tohoto zasedání ze dne 29. listopadu 1994 (dále jen „zápis ze dne 29. listopadu 1994“).
- 221 Ze zápisu ze dne 29. listopadu 1994 totiž vyplývá, že předseda zasedání ze dne 25. listopadu 1994, na němž bylo přijato usnesení z téhož dne, trval na tom, aby se státy, které se tohoto zasedání účastnily jako členové GSG, podpisem tohoto dokumentu nestaly automaticky členy řídicího výboru žalobkyně.
- 222 Žalobkyně tedy nemůže tvrdit, že pouhá skutečnost, že stát nebo mezinárodní organizace byly členy GSG a podpisem usnesení ze dne 25. listopadu 1994 se podílely na jejím založení, činí tento stát nebo tuto organizaci jedním z jejích členů.
- 223 Zatřetí je ze stanov žalobkyně zřejmé, že nevymezují ani postavení člena žalobkyně, ani postup pro přistoupení k žalobkyni nebo postup, kterým stát nebo mezinárodní organizace přestává být členem žalobkyně.
- 224 Stanovy žalobkyně však zřídily řídicím výborem, který se v roce 2012 stal stálým výborem, rozhodovací orgán, v němž mohou zasedat státy a mezinárodní organizace, postup pro přijetí do tohoto orgánu a postup pro přezkum postavení člena v tomto orgánu.

- 225 Zejména článek 5 uvedených stanov žalobkyně ve znění z roku 2012 vymezuje členy jejího stálého výboru a postup pro přijímání členů tohoto rozhodovacího orgánu, jakož i postup pro přezkum a pro odnětí postavení člena v tomto orgánu.
- 226 Ze stanov žalobkyně tedy vyplývá, že postup pro přijetí státu nebo mezinárodní organizace do jejího řídicího výboru, který se stal stálým výborem, je pro dotýčný stát nebo mezinárodní organizaci rovnocenný postupu pro přistoupení k žalobkyni.
- 227 Stanovy žalobkyně musí být mimoto vykládány v tom smyslu, že aniž jsou dotčeny postup pro přezkum a odnětí postavení člena ve stálém výboru, státy a mezinárodní organizace, které k žalobkyni přistoupily, mohou své členství bez zvláštních formalit zrušit.
- 228 Z toho, že stanovy žalobkyně neobsahují ustanovení o dobrovolném odstoupení z členství v jejím řídicím výboru, totiž nelze vyvozovat, že státy nebo mezinárodní organizace, které byly přijaty do tohoto orgánu, byly přijaty natrvalo bez možnosti vystoupit z této organizace.
- 229 Tento výklad je ostatně potvrzen postojem několika států, které prohlásily, že již nejsou členy řídicího výboru žalobkyně, přestože ve stanovách žalobkyně chybí ustanovení, které by vymezovalo konkrétní formální náležitosti dobrovolného vzdání se členství v jejím řídicím výboru.
- 230 Za těchto okolností je třeba za členy organizace žalobkyně ke dni nabytí účinnosti napadeného rozhodnutí považovat pouze ty státy a mezinárodní organizace, které požádaly o přijetí do řídicího výboru nebo stálého výboru žalobkyně, proti jejichž žádosti nevznegli členové tohoto rozhodovacího orgánu námitky a které v něm nadále zasedaly ke dni 16. prosince 2014, a případně i později.
- 231 Žalobkyně tedy není oprávněna vytýkat Komisi, že nepovažovala některé státy a některé mezinárodní organizace za její členy, pokud tyto státy nebo tyto organizace od 16. prosince 2014 nezasedaly v jejím řídicím výboru nebo stálém výboru, i když se účastnily GSG nebo přispívaly nebo přispěly finančně nebo věcně do jejího rozpočtu nebo na její činnost.
- 232 Z toho vyplývá, že tato výtku musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

2) K druhé výtce, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení při výkladu postojů Belgie a Rakouska

- 233 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že z analýzy odpovědí dotázaných států vyplývá, že nejméně dva z nich, konkrétně Belgie a Rakousko, uznávají, že se jedná o mezinárodní organizaci, a jsou nebo byli jejími zakládajícími členy, takže je odůvodněné, že mezi jejími členy jsou nejméně dva státy, a měla by být uznána jako mezinárodní organizace.
- 234 Je třeba samostatně přezkoumat argumenty, které tvoří tuto výtku a týkají se výkladu odpovědí belgických a rakouských orgánů.
- i) K prvnímu argumentu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení při výkladu odpovědí rakouských orgánů*
- 235 Z odpovědi Rakouska ze dne 8. dubna 2020 na žádost Komise o konzultaci vyplývá, že tento stát uznal, že je členem žalobkyně.

- 236 Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak je připomenuto v bodě 81 výše, přitom vyplývá, že Komise toto stanovisko rakouských orgánů nezpochybnila.
- 237 Z odpovědi rakouských orgánů ze dne 8. dubna 2020 dále vyplývá, že se domnívaly, že podle usnesení ze dne 25. listopadu 1994, které podle jejich názoru nepředstavovalo mezinárodní dohodu, byla žalobkyně v době svého založení mezinárodním, nezávislým, dočasným subjektem s omezenou právní subjektivitou, a nikoli mezinárodní organizací. Tytéž orgány se však rovněž domnívaly, že následná praxe spočívající v uzavírání dohod o sídle a jiných mezinárodních smluv a nyní stálá povaha žalobkyně zřejmě naznačují, že má mezinárodní právní subjektivitu v rozsahu nezbytném pro výkon jejích funkcí. Na tomto základě se domnívaly, že žalobkyně je mezinárodní organizací.
- 238 Z odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že Komise věrně převzala obsah odpovědi rakouských orgánů, když měla za to, že tato odpověď nezpochybňuje závěr, k němuž tento orgán dospěl v podčásti A.7 písm. b) konečného posouzení, podle něhož žalobkyně nesplňuje podmínky stanovené finančními předpisy Unie pro využití nepřímého řízení. Jednak totiž žalobkyně nebyla zřízena mezinárodní dohodou jako mezinárodní organizace a jednak z odpovědí států konzultovaných Komisí vyplývá, že následná praxe nesvědčí o širokém a jasném uznání jejího postavení jako mezinárodní organizace ze strany států a mezinárodních organizací, které jsou jejími členy.
- 239 Z toho vyplývá, že se Komise při výkladu odpovědi rakouských orgánů ze dne 8. dubna 2020 nedopustila zjevně nesprávného posouzení. Tento první argument je proto třeba zamítnout jako neopodstatněný.

ii) K druhému argumentu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení při výkladu odpovědi belgických orgánů

- 240 Zaprvé z odpovědi belgických orgánů ze dne 30. června 2020 vyplývá, že tyto orgány sice potvrdily svou účast na zasedání ze dne 25. listopadu 1994, na němž byla žalobkyně založena, Belgie se však nepovažovala za člena organizace žalobkyně. Belgické orgány rovněž uvedly, že podle jejich názoru lze žalobkyni považovat za mezinárodní organizaci, a proto Belgie a žalobkyně podepsaly dne 13. června 2012 dohodu o sídle, která však žalobkyni nepřiznávala všechny daňové výsady obvykle přiznávané mezinárodním organizacím.
- 241 Z odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že Komise věrně převzala obsah odpovědi belgických orgánů, když měla za to, že tato odpověď nezpochybňuje závěr, k němuž tento orgán dospěl v podčásti A.7 písm. b) konečného posouzení, tak jak je shrnut v bodě 238 výše.
- 242 Konkrétně se Komise domnívala, že uznání postavení žalobkyně jako mezinárodní organizace v podobě dohody o sídle uzavřené mimo jiné Belgií nemohlo prokázat, že tato organizace představuje mezinárodní organizaci, jelikož belgické orgány Komisi sdělily, že Belgie není jejím členem.
- 243 Zadruhé na podporu své argumentace, že by Belgie měla být považována za jednoho z jejích členů, se žalobkyně dovolává analytického sdělení právní služby belgického ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. listopadu 2009, které bylo v příloze zprávy OLAF.

- 244 Ačkoli z tohoto sdělení vyplývá, že Belgie měla tehdy za to, že žalobkyně měla postavení mezinárodní organizace, toto sdělení se však nevyjadřuje k tomu, zda byl tento stát ke dni 9. listopadu 2009 členem žalobkyně.
- 245 Kromě toho žalobkyně vytýká Komisi, že dostatečně nezohlednila skutečnost, že se Belgie účastnila jednak zasedání ze dne 25. listopadu 1994, na kterém byla zřízena, a jednak zasedání jejího řídicího výboru až do roku 2013.
- 246 Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí nabylo účinnosti až dne 16. prosince 2014, nemůže přitom účast belgických orgánů na založení žalobkyně dne 25. listopadu 1994 a na zasedáních jejího řídicího výboru a poté stálého výboru až do roku 2013 prokázat, že Belgie byla členem této organizace ke dni nabytí účinnosti tohoto rozhodnutí, a případně později.
- 247 Za těchto podmínek se Komise v napadeném rozhodnutí nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když s ohledem na odpověď belgických orgánů ze dne 30. června 2020 měla za to, že ke dni nabytí účinnosti napadeného rozhodnutí a později nebyla Belgie členem žalobkyně.
- 248 Proto je třeba tento druhý argument zamítnout jako neopodstatněný, a v důsledku toho i druhou výtku v plném rozsahu.

3) K třetí výtce, vycházející z nesprávných právních posouzení a ze zjevně nesprávného posouzení, kterých se Komise dopustila, když odmítla uznat přistoupení Unie k žalobkyni

- 249 Třetí výtka se v podstatě skládá ze tří argumentů. Na podporu prvního argumentu se žalobkyně dovolává nesprávného právního posouzení, které vychází z toho, že Komise rozhodla, že Unie nemohla přistoupit k mezinárodní organizaci, pokud tato organizace nemá mezi svými členy alespoň dva státy. Na podporu druhého argumentu se dovolává zjevně nesprávného posouzení, které vychází z toho, že Komise měla za to, že se Unie nikdy nestala jedním z jejích členů. Na podporu třetího argumentu se dovolává nesprávného právního posouzení, které vychází z toho, že Komise měla za to, že Unie nemohla být považována za platně přistouplivší k usnesení ze dne 25. listopadu 1994, jelikož nevyužila postup pro uzavírání mezinárodních dohod, který byl tehdy stanoven ve Smlouvách.
- 250 V tomto ohledu je třeba připomenout, že žádné ustanovení Smluv neukládá unijnímu soudu, aby v každém případě zkoumal opodstatněnost žalobních důvodů nebo argumentů na podporu žalob, které mu byly předloženy. Naopak unijní soud může zejména z důvodů tkvících v účinném výkonu spravedlnosti upustit od přezkumu opodstatněnosti žalobních důvodů, které musí být odmítnuty jako nepřijatelné nebo neúčinné (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 29. září 2022, HIM v. Komise, C-500/21 P, nezveřejněný, EU:C:2022:741, body 72 a 73).
- 251 Z ustálené judikatury konkrétně vyplývá, že výtky směřující proti doplňujícím důvodům aktu, jehož legalita je zpochybněna, nemohou vést ke zrušení tohoto aktu, a jsou tudíž neúčinné [obdobně viz usnesení ze dne 28. září 2023, QI v. Komise, C-32/23 P, nezveřejněné, EU:C:2023:722, bod 4 (názor generálního advokáta, bod 34 a citovaná judikatura)].
- 252 V projednávané věci se žalobkyně v rámci této výtky snaží prokázat své postavení mezinárodní organizace tím, že se opírá o skutečnost, že ke dni nabytí účinnosti napadeného rozhodnutí měla nejméně dva členy, a to jednak Rakousko a jednak Unii, která řádně přistoupila k usnesení ze dne 25. listopadu 1994 a zasedala v jejím řídicím výboru a poté v jejím stálém výboru.

- 253 Na jedné straně, aniž je přitom třeba zkoumat, zda Komise řádně přistoupila k usnesení ze dne 25. listopadu 1994, ze shodujících se informací od účastnic řízení vyplývá, že Komise od 20. května 2003 již nebyla členem řídicího výboru žalobkyně.
- 254 Za těchto okolností, jak vyplývá z přezkumu první výtky této části, nelze Unii považovat za člena žalobkyně v období, kdy bylo napadené rozhodnutí účinné.
- 255 Na druhé straně žalobkyně neprokazuje ani netvrdí, že ke dni nabytí účinnosti napadeného rozhodnutí měla mezi svými členy jinou mezinárodní organizaci.
- 256 V tomto ohledu sice usnesení ze dne 25. listopadu 1994 a čl. 5 odst. 1 stanov žalobkyně stanoví, že Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) je plnoprávným členem jejího řídicího výboru, avšak z dopisu generálního tajemníka UNHCR ze dne 25. února 2014 vyplývá, že UNHCR od roku 2000 již finančně nepřispívá na projekty prováděné žalobkyní, neúčastní se zasedání uvedeného řídicího výboru a od roku 2010 již v tomto orgánu nezasedá.
- 257 Za těchto okolností, jelikož ani Unii, ani žádnou jinou mezinárodní organizaci, zejména UNHCR, nelze od 16. prosince 2014 považovat za členy organizace žalobkyně, nemá tato výtku, i kdyby byla opodstatněná, žádný vliv na legalitu napadeného rozhodnutí a musí být zamítnuta. V důsledku toho musí být zamítnuta rovněž první část tohoto žalobního důvodu v plném rozsahu.

c) K druhé části, vycházející z nesprávných právních posouzení při odmítnutí Komise kvalifikovat usnesení ze dne 25. listopadu 1994 jako mezinárodní dohodu o zřízení mezinárodní organizace

- 258 Druhá část se skládá v podstatě ze dvou výtek, z nichž první vychází z nesprávných právních posouzení, když Komise odmítla kvalifikovat usnesení ze dne 25. listopadu 1994 jako mezinárodní dohodu, a druhá z nesprávného výkladu, pokud jde o úmysl signatářů tohoto usnesení přiznat žalobkyni postavení mezinárodní organizace.

1) K první výtce, vycházející z nesprávných právních posouzení při odmítnutí Komise kvalifikovat usnesení ze dne 25. listopadu 1994 jako mezinárodní dohodu

- 259 První výtku se v podstatě skládá ze tří argumentů, z nichž první vychází z nesprávného právního posouzení Komise, pokud jde o právní závaznost usnesení ze dne 25. listopadu 1994, druhá z nesprávného právního posouzení Komise, pokud jde o požadavek, aby uvedené usnesení podepsali zástupci k tomu zmocnění, a třetí z toho, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení, pokud jde o požadavek podpisových nebo ratifikačních listin uvedeného usnesení.

i) K prvnímu argumentu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení právní závaznosti usnesení ze dne 25. listopadu 1994

- 260 Na podporu tohoto argumentu žalobkyně v podstatě tvrdí, že se Komise v napadeném rozhodnutí dopustila nesprávného právního posouzení, když převzala stanovisko Rakouska, Finska a Švédska, že usnesení ze dne 25. listopadu 1994 představuje politickou deklaraci, která není právně závazná, takže ji nelze kvalifikovat jako mezinárodní dohodu.

- 261 V tomto ohledu z odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména z podčásti A.7 písm. c) konečného posouzení, vyplývá, že na podporu závěru, že usnesení ze dne 25. listopadu 1994 není mezinárodní dohodou, se Komise opírala o stanoviska Rakouska ze dne 8. dubna 2020 a Finska ze dne 23. ledna 2020.
- 262 Z odpovědi Rakouska ze dne 8. dubna 2020 tedy vyplývá, že ačkoli zástupci tohoto státu podepsali usnesení ze dne 25. listopadu 1994, rakouské orgány se domnívají, že uvedené usnesení nepředstavuje mezinárodní dohodu.
- 263 Dále finské orgány v odpovědi ze dne 23. ledna 2020 uvedly, že na zasedání dne 25. listopadu 1994 finští zástupci podepsali usnesení z téhož dne, přičemž jej považovali za politické prohlášení, které nemá právně závaznou povahu.
- 264 Ačkoli z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se Komise výslovně opírala o stanovisko švédských orgánů k otázce, zda usnesení ze dne 25. listopadu 1994 představuje mezinárodní dohodu, z odpovědi tohoto státu ze dne 2. července 2020 vyplývá, že i tyto orgány se stejně jako rakouské a finské orgány domnívají, že uvedené usnesení nemá povahu mezinárodní dohody.
- 265 Jak je přitom uvedeno v bodě 206 výše, nemůže dokument podepsaný státy představovat mezinárodní dohodu, pokud neobsahuje žádné ustanovení zakládající práva nebo povinnosti, s nimiž tyto státy souhlasily. V projednávané věci tedy Tribunálu přísluší přezkoumat obsah a dosah usnesení ze dne 25. listopadu 1994, aby určil, zda tento dokument obsahuje závazky, které jsou pro jeho signatáře právně závazné (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 6. listopadu 2008, Řecko v. Komise, C-203/07 P, EU:C:2008:606, bod 56).
- 266 Zprvče bod 1 usnesení ze dne 25. listopadu 1994 zmiňuje souhlas zástupců vlád a mezinárodních organizací, kteří se zúčastnili zasedání téhož dne, s tím, že od tohoto dne bude formalizováno založení žalobkyně, tak jak bylo plánováno během úvodních zasedání konaných v Ženevě od července 1993, a to v souladu se zápisem připojeným k uvedenému usnesení.
- 267 Zadruhé bod 2 usnesení ze dne 25. listopadu 1994 potvrdil jmenování generálního ředitele žalobkyně.
- 268 Zatřetí bod 3 usnesení ze dne 25. listopadu 1994 stanovil zřízení řídicího výboru, jehož členy mohou být vlády a mezinárodní organizace, které pravidelně finančně nebo věcně přispívají do rozpočtu nebo na činnost žalobkyně, a jehož se právně účastní Úřad Vysokého komisaře OSN (UNHCR) a Ochranné síly OSN (UNPROFOR). Kromě toho byl uvedený výbor oprávněn mimo jiné přijímat dvoutřetinovou většinou svá vlastní pravidla, stanovovat hlavní směry, přijímat rozpočet žalobkyně a rozhodovat o jeho personálních požadavcích, jmenovat absolutní většinou generálního ředitele, přizvat odborníky nebo zástupce jiných mezinárodních organizací a přehodnocovat potřebu zachování činnosti žalobkyně po šesti měsících. A konečně dvakrát ročně měl zasedat GSG, aby sledoval operace a činnosti žalobkyně.
- 269 Začtvrté v bodě 4 usnesení ze dne 25. listopadu 1994 se upřesňuje, že podpisem tohoto dokumentu nevzniká povinnost přispívat do rozpočtu nebo na činnost žalobkyně, neboť takovou povinnost musí převzít členové jejího řídicího výboru.

- 270 Zapáté bod 5 usnesení ze dne 25. listopadu 1994 zaznamenal dohodu účastníků ze zasedání z téhož dne, že jakmile bude přijat celkový rámec pro obnovu Bosny a Hercegoviny, žalobkyně by měla být začleněna do tohoto celkového rámce nebo postupně ukončit svou činnost v souladu s rozhodnutím GSG. Do té doby měla být činnost žalobkyně vykonávána integrovaným způsobem s činnostmi UNHCR a v úzkém spojení s činnostmi UNPROFOR.
- 271 Ze znění usnesení ze dne 25. listopadu 1994 tedy vyplývá, že jeho signatáři schválili organizační pravidla žalobkyně zejména tím, že potvrdili jejího generálního ředitele a rozhodli o zřízení řídicího výboru.
- 272 Ačkoli usnesení ze dne 25. listopadu 1994 neukládalo signatářům povinnost stát se členy žalobkyně, bod 5 nicméně stanovil, že členské státy GSG jsou povinny rozhodnout, zda žalobkyni začlení do celkového rámce obnovy Bosny a Hercegoviny, nebo zda její činnost postupně ukončí.
- 273 Usnesení ze dne 25. listopadu 1994 tedy obsahovalo alespoň jeden právně závazný závazek pro jeho signatáře, takže jej nelze považovat za prohlášení, jehož působnost by byla výlučně politická.
- 274 V důsledku toho se Komise v napadeném rozhodnutí dopustila nesprávného právního posouzení, když přijala stanovisko Rakouska a Finska, které, jak vyplývá z bodu 264 výše, odpovídalo také stanovisku Švédska, že usnesení ze dne 25. listopadu 1994 představuje politickou deklaraci, která není právně závazná. Tento první argument je tedy třeba přijmout.
- ii) K druhému argumentu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení, pokud jde o požadavek, aby usnesení ze dne 25. listopadu 1994 podepsali zástupci, kteří jsou k tomu zmocněni*
- 275 Na podporu druhého argumentu žalobkyně tvrdí, že se Komise formálně dopustila nesprávného právního posouzení v napadeném rozhodnutí s ohledem na pravidla stanovená v čl. 7 odst. 1 Vídeňské úmluvy, když požadovala, aby státy, kterých se dotazovala na její právní postavení, předložily plné moci, které zmocňovaly vyjednavče k přijetí usnesení ze dne 25. listopadu 1994.
- 276 Úvodem je třeba připomenout, že právo mezinárodních smluv bylo z podstatné části kodifikováno Vídeňskou úmluvou (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. března 2015, Oberto a O’Leary, C-464/13 a C-465/13, EU:C:2015:163, bod 35).
- 277 Konkrétně čl. 7 odst. 1 Vídeňské úmluvy týkající se plné moci stanoví, že určitá osoba se považuje za zástupce státu pro přijetí nebo ověření textu smlouvy nebo pro vyjádření souhlasu státu s tím, že bude vázán smlouvou, jestliže předloží řádnou plnou moc nebo vyplývá-li z praxe příslušných států nebo z jiných okolností, že bylo jejich úmyslem považovat tuto osobu za zástupce státu pro uvedené úkony a upustit od předložení plné moci.
- 278 Odchylně od čl. 7 odst. 1 Vídeňské úmluvy však odstavec 2 téhož článku osvobozuje od požadavku předložení plné moci hlavy států, předsedy vlád a ministry zahraničních věcí, a to pro všechny úkony souvisící se sjednáváním smlouvy; vedoucí diplomatické mise, a to pro přijetí textu smlouvy mezi vysílajícím státem a přijímajícím státem; pověřené zástupce států na mezinárodní konferenci, u mezinárodní organizace nebo u některého z jejích orgánů, a to pro přijetí textu smlouvy na této konferenci, v této organizaci nebo orgánu.
- 279 Pokud tedy dokument podepíší osoby, které nemají potřebné oprávnění zavazovat státy, k nimž patří, nelze takový dokument v souladu s čl. 7 odst. 1 Vídeňské úmluvy považovat za právně závaznou mezinárodní dohodu, ledaže by tyto osoby byly oprávněny tyto státy zavazovat, aniž by

musely předložit plnou moc podle odstavce 2 uvedeného článku [v tomto smyslu viz rozsudek Mezinárodního tribunálu pro mořské právo, *Vymezení mořské hranice v Bengálském zálivu (Bangladěš v. Myanmar)*, ze dne 14. března 2012, Sbírka rozhodnutí ITLOS 2012, s. 4, body 96 a 98].

- 280 V souladu s článkem 8 Vídeňské úmluvy, který Komise citovala ve čtvrté podčásti první části konečného posouzení, úkon souvisící se sjednáním smlouvy a provedený osobou, která podle článku 7 uvedené úmluvy nemůže být pokládána za oprávněnou zastupovat stát pro tento účel, je právně neúčinný, ledaže je tímto státem dodatečně potvrzen.
- 281 V tomto ohledu z Komentářů Komise pro mezinárodní právo k návrhu článků o smluvním právu (*Ročenka Komise pro mezinárodní právo*, 1966, sv. II, s. 210 až 211), které lze v souladu s pravidly pro výklad smluv stanovenými v člancích 31 a 32 Vídeňské úmluvy zohlednit při výkladu článku 8 této úmluvy, vyplývá, že i přes počáteční nedostatek zmocnění jeho zástupce se stát může následně k provedení úkonu přihlásit, a tím prokázat svůj souhlas s tím, že je smlouvou vázán a že se má za to, že tak učinil konkludentně, pokud se odvolává na ustanovení smlouvy nebo jedná tak, že se zdá, že považuje úkon svého zástupce za přijatý.
- 282 Zaprvé z odpovědí těch států, kterých se Komise dotázala a které vyslaly zástupce na zasedání dne 25. listopadu 1994, vyplývá, že žádný z těchto států nebyl schopen předložit plné moci, které by byly těmto zástupcům uděleny, aby je v souladu s čl. 7 odst. 1 Vídeňské úmluvy zmocnily k podpisu usnesení z téhož dne.
- 283 Z těchto odpovědí dále nevyplývá žádná praxe těchto států ani žádné jiné okolnosti, které by svědčily o jejich úmyslu považovat účastníky zasedání ze dne 25. listopadu 1994 za své zástupce pro účely podpisu usnesení z téhož dne a nepožadovat předložení plných mocí.
- 284 Zadruhé z odpovědi Švédska ze dne 2. července 2020 je zřejmé, že usnesení ze dne 25. listopadu 1994 bylo následně podepsáno švédským ministrem zahraničních věcí, takže lze mít za to, že tento stát využil možnosti nepředložení plné moci podle čl. 7 odst. 2 písm. a) Vídeňské úmluvy.
- 285 Zatřetí z pozvánky na zasedání dne 25. listopadu 1994, kterou UNHCR zaslal dne 15. listopadu 1994 vedoucímu Stálého zastoupení Komise při mezinárodních organizacích v Ženevě, z osvědčení bývalého úředníka Komise ze dne 16. ledna 2020, které je uvedeno v příloze A.43 žaloby, a z osvědčení bývalého úředníka dánské vlády ze dne 30. července 2019, které je uvedeno v příloze A.44 žaloby, však vyplývá, že usnesení ze dne 25. listopadu 1994 bylo sjednáno a přijato zástupci států zasedajících v pracovní skupině pro humanitární otázky Mezinárodní konference o bývalé Jugoslávii a u příležitosti zasedání této pracovní skupiny.
- 286 Vzhledem k tomu, že usnesení ze dne 25. listopadu 1994 nebylo schváleno všemi zástupci států akreditovaných na Mezinárodní konferenci o bývalé Jugoslávii, nelze toto usnesení přijaté v rámci pracovní skupiny považovat za smlouvu přijatou v rámci této konference v souladu s čl. 7 odst. 2 písm. c) Vídeňské úmluvy.
- 287 Začtvrté v každém případě ze spisu, a zejména z odpovědí států dotázaných Komisí vyplývá, že kromě Rakouska, které uznalo své členství v žalobkyni, se některé z nich dne 10. března 1995 podílely na přijetí jejích stanov (dále jen „původní stanovy“), zejména Francie, jejíž zástupkyně podepsala uvedené stanovy jako předsedkyně řídícího výboru, a Finsko, a že některé z těchto

států zasedaly v jeho řídicím výboru nebo stálém výboru, zejména Dánsko, Francie, Nizozemsko, Švédsko a Norsko, přičemž zástupci dvou posledně uvedených států podepsali stanovy žalobkyně přijaté v letech 2008 a 2012 jako předsedové jejího řídicího výboru, který se stal stálým výborem.

288 Státy uvedené v bodě 287 výše tedy svou účastí na přijetí původních nebo následných stanov žalobkyně nebo členstvím v jejím řídicím výboru nebo stálém výboru jednaly tak, že se zdálo, že podpisové listiny usnesení ze dne 25. listopadu 1994 jejich zástupců byly považovány za dané, a tím následně potvrdily ve smyslu článku 8 Vídeňské úmluvy podpis tohoto usnesení, jehož účelem bylo založení žalobkyně.

289 Za těchto okolností se Komise dopustila nesprávného právního posouzení, když odmítla kvalifikovat usnesení ze dne 25. listopadu 1994 jako mezinárodní dohodu z důvodu absence plných mocí účastníků zasedání z téhož dne, jelikož podpis tohoto usnesení byl následně potvrzen nejméně dvěma státy. Tento argument je tedy třeba přijmout.

iii) K třetímu argumentu, vycházejícímu z nesprávných právních posouzení, pokud jde o požadavek podpisových nebo ratifikačních listin usnesení ze dne 25. listopadu 1994

290 Na podporu třetího argumentu žalobkyně tvrdí, že se Komise v napadeném rozhodnutí dopustila nesprávných právních posouzení s ohledem na některé zásady mezinárodního práva veřejného stanovené Vídeňskou úmluvou, když požadovala, aby státy, kterých se dotázala na právní postavení žalobkyně, předložily důkaz o podpisu její zakládající listiny nebo předložily ratifikační listinu, i když ze spisu, který měla Komise k dispozici, vyplývalo, že usnesení ze dne 25. listopadu 1994 bylo řádně schváleno a podepsáno jejími zakládajícími státy a že v praxi není mezinárodní organizace vždy založena formální dohodou.

291 Zprv je třeba připomenout, že podle článku 11 Vídeňské úmluvy může být souhlas státu s tím, že bude vázán smlouvou, vyjádřen podpisem, výměnou listin tvořících smlouvu, ratifikací smlouvy, jejím přijetím, schválením nebo přístupem k ní nebo jiným dohodnutým způsobem.

292 Konkrétně čl. 12 odst. 1 Vídeňské úmluvy stanoví, že souhlas státu s tím, že bude vázán smlouvou, se vyjadřuje podpisem zástupce tohoto státu, jestliže smlouva stanoví, že podpis bude mít tento účinek; je jinak potvrzeno, že státy, které se zúčastnily jednání, se dohodly, že podpis bude mít tento účinek; úmysl státu, aby podpis měl tento účinek, vyplývá z plné moci jeho zástupce nebo byl vyjádřen v průběhu jednání.

293 Kromě toho čl. 12 odst. 2 Vídeňské úmluvy stanoví, že pro účely odstavce 1 téhož článku má parafování textu účinky podpisu smlouvy, je-li potvrzeno, že se tak dohodly státy, které se zúčastnily jednání, a podpis smlouvy *ad referendum* zástupcem státu má účinky konečného podpisu smlouvy, jestliže byl tímto státem potvrzen.

294 V projednávané věci z bodu 6 usnesení ze dne 25. listopadu 1994 a ze zápisu ze dne 29. listopadu 1994 vyplývá, že účastníci zasedání konaného dne 25. listopadu 1994 byli vyzváni k podpisu uvedeného usnesení.

295 Tedy vzhledem k tomu, že podpis dohody představuje podle Vídeňské úmluvy jeden ze způsobů vyjádření souhlasu státu s tím, že bude touto dohodou vázán, nedopustila se Komise ve světle článku 12 této úmluvy nesprávného právního posouzení, když se v této věci dotázala států, které měly být údajně členy žalobkyně, a požádala o předložení podpisových listin.

- 296 Zadruhé čl. 14 odst. 1 Vídeňské úmluvy stanoví, že souhlas států s tím, že bude vázán smlouvou, se vyjadřuje ratifikací, jestliže smlouva stanoví, že tento souhlas je vyjádřen ratifikací; je jinak potvrzeno, že státy, které se zúčastnily jednání, se dohodly, že ratifikace bude požadována; zástupce států podepsal smlouvu s výhradou ratifikace, nebo úmysl států podepsat smlouvu s výhradou ratifikace vyplývá z plné moci jeho zástupce nebo byl vyjádřen v průběhu jednání.
- 297 V projednávané věci z usnesení ze dne 25. listopadu 1994 ani ze zápisu ze dne 29. listopadu 1994 nevyplývá, že by účastníci zasedání konaného dne 25. listopadu 1994 měli v úmyslu toto usnesení ratifikovat.
- 298 Zástupci dotyčných států a mezinárodních organizací však mohli takovou vůli provést ratifikací vyjádřit během jednání nebo při podpisu v souladu s případy stanovenými v čl. 14 odst. 1 písm. b) až d) Vídeňské úmluvy.
- 299 V důsledku toho nemůže žalobkyně Komisi vytýkat ani to, že se dotazovala států, o nichž předpokládala, že jsou jejími členy, na existenci ratifikační listiny, aby prokázala existenci souhlasu s tím, že budou vázány usnesením ze dne 25. listopadu 1994.
- 300 Třetí argument je proto třeba odmítnout jako neopodstatněný.

iv) K dopadu opodstatněnosti prvního a druhého argumentu této výtky na legalitu napadeného rozhodnutí

- 301 Z bodů 274 a 289 výše vyplývá, že se Komise dopustila v napadeném rozhodnutí nesprávných právních posouzení, když konstatovala, že usnesení ze dne 25. listopadu 1994 nepředstavuje mezinárodní dohodu.
- 302 Tato nesprávná právní posouzení však zůstávají v této fázi přezkumu argumentace žalobkyně bez vlivu na legalitu napadeného rozhodnutí, neboť nemají dopad na podmínku stanovenou finančními předpisy Unie, podle níž žalobkyně pro to, aby mohla využívat plnění rozpočtu Unie podle způsobu nepřímého řízení stanoveného ve prospěch mezinárodních organizací, musela být založena mezinárodní dohodou, jejímž účelem bylo zřídit ji jako mezinárodní organizaci.
- 303 V důsledku toho nemohou protiprávnosti zjištěné v bodech 274 a 289 výše samy o sobě vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

2) K druhé výtce, vycházející z nesprávného výkladu, pokud jde o úmysl signatářů usnesení ze dne 25. listopadu 1994 přiznat žalobkyni postavení mezinárodní organizace

- 304 Na podporu této výtky žalobkyně v podstatě tvrdí, že se Komise v napadeném rozhodnutí dopustila nesprávného právního posouzení, pokud jde o obsah usnesení ze dne 25. listopadu 1994, neboť měla za to, že účelem tohoto aktu nebylo zřízení mezinárodní organizace, ale dočasného mechanismu společného financování.
- 305 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle článku 31 Vídeňské úmluvy, který vyjadřuje mezinárodní obyčejové právo, musí být smlouva vykládána v dobré víře, v souladu s obvyklým významem, který je dáván výrazům ve smlouvě v jejich celkové souvislosti, a rovněž s přihlédnutím k předmětu a účelu smlouvy (viz rozsudek ze dne 11. března 2015, Oberto a O'Leary, C-464/13 a C-465/13, EU:C:2015:163, bod 37 a citovaná judikatura).

- 306 Na prvním místě je třeba konstatovat, že usnesení ze dne 25. listopadu 1994 nekvalifikuje žalobkyni jako mezinárodní organizaci ani nevymezuje její právní postavení.
- 307 Na druhém místě je třeba rovněž poznamenat, že usnesení ze dne 25. listopadu 1994 nepřiznává žalobkyni ani právní subjektivitu prostřednictvím ujednání, které by jí přiznávalo způsobilost uzavírat smlouvy nebo zahajovat soudní řízení.
- 308 Na třetím místě je třeba konstatovat, že usnesení ze dne 25. listopadu 1994 rovněž nestanovilo, že by žalobkyně mohla požívat imunit pro výkon své činnosti, ačkoli v souladu s judikaturou citovanou v bodech 209 a 210 výše mezinárodní organizace v zásadě požívají imunit pro výkon svých úkolů, které jsou stanoveny v jejich zakládajících smlouvách.
- 309 Na čtvrtém místě je třeba uvést, že ze znění usnesení ze dne 25. listopadu 1994 je zřejmé, že její signatáři neměli v úmyslu založit žalobkyni jako organizaci, která by disponovala veškerými prostředky nezbytnými pro její fungování a která by poskytovala nejlepší záruky stability, kontinuity a efektivity pro plnění jejích úkolů, ale spíše jako fakultativní mechanismus, který by byl k dispozici stranám a který by každá z nich mohla využívat podle svého uvážení.
- 310 Zprvée, pokud jde o stabilitu a kontinuitu úkolů žalobkyně, bod 3 usnesení ze dne 25. listopadu 1994 totiž stanovil, že řídicí výbor měl každých šest měsíců znovu posoudit potřebu zachovat činnost žalobkyně, zatímco podle jeho bodu 5 měly státy, které jsou stranami usnesení ze dne 25. listopadu 1994, rozhodnout buď o začlenění žalobkyně do celkového rámce obnovy Bosny a Hercegoviny, nebo o postupném ukončení její činnosti.
- 311 Zadruhé, pokud jde o účinnost úkolů žalobkyně, bod 3 usnesení ze dne 25. listopadu 1994 sice odkazuje na pravidelné placení příspěvků žalobkyni ze strany států a mezinárodních organizací, které jsou stranami tohoto usnesení, avšak toto usnesení nestanoví povinnost těchto států a organizací přispívat do rozpočtu žalobkyně. Naopak usnesení výslovně stanoví nepovinnou povahu příspěvků, ať už finančních nebo věcných, od členů žalobkyně.
- 312 Zatřetí usnesení ze dne 25. listopadu 1994 nestanovilo žádný povinný přenos pravomocí ze států a organizací, které byly stranami tohoto usnesení, na žalobkyni; naopak, tyto státy a organizace měly možnost k žalobkyni přistoupit, kdykoli z ní jednostranně odejít a nahradit ji jinými komunikačními kanály.
- 313 Na pátém místě je třeba uvést, že výklad znění a účelu usnesení ze dne 25. listopadu 1994, z nichž vyplývá, že jeho autoři neměli při založení žalobkyně v úmyslu založit mezinárodní organizaci, je potvrzen celkovými souvislostmi, v nichž bylo toto usnesení přijato, tak jak vyplývají z několika dokumentů ve spise.
- 314 Zprvée ze zápisu ze dne 29. listopadu 1994 vyplývá, že na zasedání pracovní skupiny pro humanitární otázky na Konferenci o bývalé Jugoslávii dne 25. listopadu 1994 vyjádřilo několik států, zejména Německo, Finsko, Norsko a Rusko, jakož i Humanitární úřad Evropského společenství (ECHO), obavy z iniciativy, která by vedla k vytvoření nového institucionalizovaného orgánu, a trvaly na dočasné povaze činnosti žalobkyně. Kromě toho žádný z účastníků tohoto zasedání nekvalifikoval žalobkyni jako mezinárodní organizaci.
- 315 Zadruhé žalobkyně se dovolává dokumentu nadepsaného v anglickém jazyce „Terms of reference of IMG-IBH“ (Zadávací dokumentace IMG-IBH), o kterém má Tribunál za to, že je přílohou usnesení ze dne 25. listopadu 1994. Tento dokument zejména uvádí úkoly žalobkyně, které

spočívaly na území Bosny a Hercegoviny a v oblasti energetiky, veřejných služeb, bydlení a ubytování ve shromažďování informací, posuzování základních potřeb obyvatelstva, určování prioritních odvětví vyžadujících rychlou mezinárodní pomoc, určování a vypracovávání programů nebo projektů, které by mohly být financovány mezinárodním společenstvím, a poskytování pomoci státům a mezinárodním organizacím za účelem financování programů nebo projektů.

- 316 Zadávací dokumentace IMG-IBH se však nevyjadřuje k právnímu postavení žalobkyně ani jí nepřiznává právo uzavírat mezinárodní dohody.
- 317 Zatřetí osvědčení ze dne 14. prosince 1994 vyhotovené koordinátorem zvláštní operace UNHCR v bývalé Jugoslávii, který předsedal zasedání konanému dne 25. listopadu 1994, na němž bylo přijato usnesení z téhož dne, pouze zmiňuje formální založení žalobkyně na tomto zasedání, aniž upřesňuje, zda tato iniciativa měla za cíl udělit žalobkyni právní subjektivitu, a případně jí přiznat postavení mezinárodní organizace.
- 318 Začtvrté z pozvánky na zasedání konané dne 25. listopadu 1994 je zřejmé, že jeho účelem bylo přezkoumat restrukturalizaci subjektu, který zřídil žalobkyni, a její budoucí postavení, a nikoli zřízení mezinárodní organizace.
- 319 V důsledku toho se Komise nedopustila v napadeném rozhodnutí nesprávného právního posouzení, když rozhodla, že usnesení ze dne 25. listopadu 1994 nemělo za cíl ani za následek přiznat žalobkyni postavení mezinárodní organizace, takže tuto výtku je třeba zamítnout jako neopodstatněnou, a v důsledku toho musí být zamítnuta i druhá část čtvrtého žalobního důvodu v plném rozsahu.

d) K třetí části, vycházející z nesprávných právních posouzení ohledně následné praxe signatářů usnesení ze dne 25. listopadu 1994 a uznání postavení mezinárodní organizace Unii a některými státy

- 320 Třetí část čtvrtého žalobního důvodu se v podstatě skládá ze tří výtek, z nichž první vychází z nesprávného právního posouzení, když Komise odmítla uznat postavení žalobkyně jako mezinárodní organizace navzdory následné praxi jejích členů, druhá vychází z nesprávného právního posouzení, když Komise nezohlednila uznání postavení žalobkyně jako mezinárodní organizace ze strany Unie a některých států, a třetí vychází z nesprávného právního posouzení, když Komise nezohlednila skutečnost, že ji její členové nezrušili, a skutečnost, že splňuje zásadu speciality.

1) K první výtce, vycházející z nesprávného právního posouzení ohledně následné praxe signatářů usnesení ze dne 25. listopadu 1994

- 321 Na podporu této výtky žalobkyně v podstatě tvrdí, že i za předpokladu, že by nebyla zřízena jako mezinárodní organizace svým zřizovacím aktem, dopustila se Komise nesprávného právního posouzení, když odmítla uznat, že postupně získala postavení stálé mezinárodní organizace, s ohledem na následnou praxi signatářů usnesení ze dne 25. listopadu 1994, a zejména jejích členů. Uvádí totiž, že její původní stanovy byly v letech 2008 a 2012 změněny, aby jí byly poskytnuty prostředky a výsady mezinárodní organizace, které byly potřeba pro pokračování v jejím jednání a provádění její činnosti.

- 322 Úvodem je třeba připomenout, že Komise v napadeném rozhodnutí měla za to, že z odpovědí konzultovaných států vyplývá, že následná praxe po přijetí usnesení ze dne 25. listopadu 1994 nesvědčí o širokém a jasném uznání postavení žalobkyně jako mezinárodní organizace ze strany států a mezinárodních organizací, které byly jejími členy.
- 323 V této souvislosti je třeba připomenout, že podle čl. 31 odst. 3 písm. a) a b) Vídeňské úmluvy bude pro účely výkladu smlouvy a současně její celkové souvislosti brán zřetel na každou pozdější dohodu, týkající se výkladu smlouvy nebo provádění jejích ustanovení, k níž došlo mezi stranami, a na jakoukoliv pozdější praxi při provádění smlouvy, která založila dohodu stran, týkající se jejího výkladu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Rada v. Front Polisario, C-104/16 P, EU:C:2016:973, bod 120).
- 324 Z judikatury zejména vyplývá, že listiny nelze považovat za následnou dohodu nebo následnou praxi, která zakládá dohodu stran ohledně výkladu smlouvy ve smyslu čl. 31 odst. 3 písm. a) a b) Vídeňské úmluvy, pokud byly tyto listiny přijaty bez podpory všech států, které jsou stranami této smlouvy (v tomto smyslu viz rozsudek Mezinárodního soudního dvora, Lov velryb na Antarktidě (Austrálie v. Japonsko; Nový Zéland, vedlejší účastník řízení) ze dne 31. března 2014, Sbírka rozhodnutí, s. 226, bod 83).
- 325 Kromě toho lze podle článku 32 Vídeňské úmluvy použít doplňkové prostředky výkladu, včetně přípravných materiálů na smlouvě a okolností, za nichž byla smlouva uzavřena, buď pro potvrzení významu, který vyplývá z použití článku 31 této úmluvy, nebo pro určení významu, když výklad provedený podle článku 31 buď ponechává význam nejednoznačným nebo nejasným, nebo vede k výsledku, který je zřejmě protismyslný nebo nerozumný.
- 326 V takovém případě se v souladu se závěry Komise pro mezinárodní právo o následné dohodě a praxi, které jsou přílohou rezoluce Valného shromáždění 73/202 ze dne 20. prosince 2018 [znění přijaté Komisí pro mezinárodní právo na jejím sedmdesátém zasedání v roce 2018 a předložené Valnému shromáždění v rámci zprávy o práci na tomto zasedání (A/73/10)], představuje následnou praxi jakékoli jednání jedné nebo více stran při uplatňování smlouvy po jejím uzavření.
- 327 S ohledem na tato ustanovení a tyto zásady přísluší Tribunálu, aby přezkoumal, zda se žalobkyně může na podporu této výtky dovolávat praxe, kterou následně uplatňovali její členové, tak jak vyplývá z jejich původních stanov a jejich změn v letech 2008 a 2012.
- 328 Z přezkumu druhé výtky druhé části čtvrtého žalobního důvodu vyplývá, že ustanovení usnesení ze dne 25. listopadu 1994 nejsou v rozsahu, v němž nezakládají postavení žalobkyně jako mezinárodní organizace, nejasná nebo nejednoznačná a nevedou k výkladu, který by byl zřejmě protismyslný nebo nerozumný ve smyslu článku 32 Vídeňské úmluvy.
- 329 Prokázání skutečnosti, že následné dohody nebo následná praxe signatářů usnesení ze dne 25. listopadu 1994 změnily výklad ustanovení tohoto usnesení s cílem přiznat žalobkyni postavení mezinárodní organizace, je tedy podmíněno tím, že všichni signatáři tohoto usnesení nebo přinejmenším všichni členové žalobkyně takovou změnu schválili, a to v souladu s judikaturou citovanou v bodě 324 výše.
- 330 V projednávané věci je zaprvé pravda, že původní stanovy žalobkyně jí přiznávaly právní subjektivitu a stanovily, že někteří její zaměstnanci budou požívat režimu imunit UNHCR a že zadruhé článek 1 jejích stanov z roku 2012 ji kvalifikoval jako mezinárodní organizaci.

- 331 Žalobkyně však neprokázala, že její původní stanovy a stanovy z roku 2012 odrážely vůli všech signatářů usnesení ze dne 25. listopadu 1994 nebo přinejmenším jejích členů přiznat jí postavení mezinárodní organizace, v důsledku čehož by Komise měla uznat tyto listiny jako následné dohody nebo následnou praxi ve smyslu čl. 31 odst. 3 písm. a) a b) Vídeňské úmluvy.
- 332 Naopak, pokud jde na prvním místě o původní stanovy, ze zápisu ze zasedání řídicího výboru konaného dne 13. února 1995, kterého se zúčastnili zástupci Dánska, Německa, Francie, Itálie, Finska, Švédska, Spojeného království, Norska a Evropského společenství pod záštitou UNHCR a jehož cílem bylo vypracovat tyto stanovy, vyplývá, že zaměstnanec UNHCR na dotaz Finska zdůraznil, že žalobkyně byla zřízena za účelem plnění dočasného úkolu, že nebylo zamýšleno vytvořit plnohodnotnou mezinárodní organizaci a že stanovy žalobkyně nebudou mít pro státy, které je schválí, stejně právně závaznou povahu, jako by byl účinek, které by vyplynul z provedení postupu ratifikace jejího zakládajícího aktu všemi dotýcnými státy.
- 333 Z dopisu finských orgánů ze dne 29. dubna 2014 dále vyplývá, že na zasedání řídicího výboru dne 10. března 1995, na němž byly původní stanovy schváleny požadovanou dvoutřetinovou většinou členů uvedeného výboru, finský zástupce uvedené stanovy nepodepsal z důvodu pochybností o právní povaze tohoto dokumentu a že vzhledem k ujistění poskytnutému zaměstnancem UNHCR uvedenému v bodě 332 výše Finsko nakonec tyto stanovy podepsalo na zasedání řídicího výboru dne 19. června 1995, přičemž učinilo prohlášení v tom smyslu, že považuje stanovy žalobkyně za politické povahy.
- 334 S ohledem na postoje, které zaujaly UNHCR a Finsko při přijímání původních stanov žalobkyně, tedy z okolností, za nichž byly tyto stanovy přijaty, nevyplývá, že by odrážely vůli všech signatářů usnesení ze dne 25. listopadu 1994 nebo členů žalobkyně, přiznat jí postavení mezinárodní organizace.
- 335 Pokud jde na druhém místě o stanovy žalobkyně přijaté v roce 2012, žalobkyně při jednání tvrdila, že je podepsaly Francie, Itálie, Finsko, Švédsko a Norsko.
- 336 Zprv je však třeba poznamenat, že i kdyby se tvrzení žalobkyně vzala za daná, vyplývalo by z toho, že stanovy z roku 2012 nebyly přijaty s podporou všech signatářů usnesení ze dne 25. listopadu 1994.
- 337 Zadruhé z písemností ve spise rovněž nevyplývá, že v době přijetí stanov žalobkyně v roce 2012 byly jejími jedinými členy Francie, Itálie, Finsko, Švédsko a Norsko, takže by bylo stanovy třeba považovat za vyjádření jednomyslného souhlasu členů žalobkyně k tomuto datu s uznáním žalobkyně jako mezinárodní organizace.
- 338 Zatřetí i za předpokladu, že by v době přijetí stanov z roku 2012 bylo členy žalobkyně pouze pět států uvedených v bodě 335 výše, z postojů, které tyto státy zaujaly v reakci na vyšetřování OLAF a na konzultační řízení zahájené Komisí za účelem přijetí napadeného rozhodnutí, vyplývá, že jsou v rozporu s ujednáním stanov z roku 2012, které uznává žalobkyni jako mezinárodní organizaci.
- 339 Na jedné straně z dopisu zaslaného švédskými orgány úřadu OLAF dne 23. června 2014 a z odpovědi těchto orgánů Komisi ze dne 2. července 2020 totiž vyplývá, že se Švédsko domnívá, že žalobkyně není mezinárodní organizací, ačkoli je nesporné, že švédský velvyslanec v Bělehradě podepsal stanovy žalobkyně z roku 2012 jako předseda jejího řídicího výboru, který se stal stálým výborem.

- 340 Na druhé straně z odpovědí Francie, Itálie, Finska a Norska v rámci vyšetřování vedeného úřadem OLAF a z jejich odpovědí Komisi ze dne 22. července, 13. března, 14. ledna 2020 a 20. prosince 2019 vyplývá, že se tyto státy domnívají, že žalobkyně není mezinárodní organizací.
- 341 S ohledem na postoje Francie, Itálie, Finska, Švédska a Norska tedy ze spisu nevyplývá, že by ujednání stanov z roku 2012, podle něhož je žalobkyně mezinárodní organizací, odráželo jasnou a jednoznačnou vůli těchto států přiznat jí toto postavení.
- 342 Na třetím místě je třeba poznamenat, že i za předpokladu, že by původní stanovy žalobkyně a její stanovy z roku 2012 byly přijaty s podporou všech signatářů usnesení ze dne 25. listopadu 1994 nebo přinejmenším jejích členů, je z vývoje těchto stanov zřejmé, že ačkoli při příležitosti přijetí nových stanov v letech 2008 a 2012 hodlali uvedení členové žalobkyně zajistit žalobkyni určitou stabilitu a zaručit kontinuitu její činnosti, nezměnili nicméně její povahu jakožto fakultativního mechanismu společného financování, který každý z nich mohl využívat podle svého uvážení.
- 343 Při přijetí stanov z let 2008 a 2012 členové žalobkyně zejména nezměnili způsob jejího financování na základě dobrovolných příspěvků ani jí nesvěřili žádné kogentní pravomoci, takže z ní mohou kdykoli jednostranně odejít a nahradit ji jinými komunikačními kanály.
- 344 V této souvislosti je třeba konstatovat, že význam ujednání původních stanov týkajících se imunit a právní subjektivity žalobkyně a ujednání stanov z roku 2012, podle nichž je žalobkyně mezinárodní organizací, zůstává ve smyslu článku 32 Vídeňské úmluvy nejednoznačný.
- 345 Kromě toho z odpovědí států, které Komise konzultovala, vyplývá, že z členů žalobkyně se pouze Rakousko domnívá, že žalobkyně může být uznána jako mezinárodní organizace.
- 346 Komise se tedy nedopustila nesprávného právního posouzení, když měla v napadeném rozhodnutí za to, že následná praxe po přijetí usnesení ze dne 25. listopadu 1994 a poté po přijetí původních stanov a stanov z roku 2012 neprokázala dostatečně široké a jasné uznání postavení žalobkyně jako mezinárodní organizace, a to ze strany signatářů tohoto usnesení i ze strany členů žalobkyně.
- 347 Za těchto okolností je třeba tuto výtku zamítnout jako neopodstatněnou.

2) K druhé výtce, vycházející z nesprávných právních posouzení tím, že Komise nezohlednila uznání postavení žalobkyně jako mezinárodní organizace ze strany Unie a některých států

- 348 Tato výtka se skládá ze dvou argumentů, z nichž první vychází z porušení článků 27 a 46 Vídeňské úmluvy a druhý z nesprávného právního posouzení, když Komise nezohlednila dohody o sídle uzavřené žalobkyní.

i) K prvnímu argumentu, vycházejícímu z toho, že Komise porušila články 27 a 46 Vídeňské úmluvy tím, že přestala uznávat postavení žalobkyně jako mezinárodní organizace

- 349 Na podporu prvního argumentu žalobkyně tvrdí, že uzavření dohod mezi ní a Komisí v rámci společného nebo nepřímého řízení nutně znamenalo povinnost tohoto orgánu uznat její postavení jako mezinárodní organizace podle článků 27 a 46 Vídeňské úmluvy.

- 350 V tomto ohledu je třeba na prvním místě připomenout, že Vídeňská úmluva se podle svého článku 1 a čl. 2 odst. 1 písm. a) vztahuje na mezinárodní dohody uzavřené mezi státy písemnou formou a řídící se mezinárodním právem. Podle článku 3 této úmluvy se tak tato úmluva nevztahuje na mezinárodní dohody sjednané mezi státy a jinými subjekty mezinárodního práva, jako je například Unie.
- 351 Žalobkyně proto nemůže Komisi na podporu tohoto argumentu užitečně vytýkat porušení článků 27 a 46 Vídeňské úmluvy, jejichž ustanovení nejsou na Unii přímo použitelná.
- 352 Na druhém místě, i kdyby se žalobkyně hodlala dovolávat zásad mezinárodního práva veřejného stanovených v člancích 27 a 46 Vídeňské úmluvy, zejména v jejím čl. 27 odst. 2 a 3, a v čl. 46 odst. 2 a 3 Vídeňské úmluvy ze dne 21. března 1986 o smluvním právu mezi státy a mezinárodními organizacemi nebo mezi mezinárodními organizacemi (Oficiální dokumenty United Nations Conference on the Law of Treaties between States and International Organizations or between International Organizations, sv. II, s. 91), z těchto zásad vyplývá, jednak že se mezinárodní organizace, která je stranou smlouvy, nemůže dovolávat pravidel této organizace jako odůvodnění pro neplnění smlouvy, a jednak že tato organizace se nemůže dovolávat skutečnosti, že souhlas mezinárodní organizace s tím, že bude vázána smlouvou, byl vyjádřen v rozporu s pravidly této organizace týkajícími se pravomoci uzavírat smlouvy, jako vady jejího souhlasu, ledaže toto porušení bylo zjevné a týká se pravidla zásadního významu.
- 353 Zaprvé, jelikož usnesení ze dne 25. listopadu 1994 nezavazovalo jeho signatáře k přistoupení k žalobkyni ani ji nekvalifikovalo jako mezinárodní organizaci, nelze Komisi vytýkat, že přijetím napadeného rozhodnutí neprovedla uvedené usnesení, a to ani za předpokladu, že by jej řádně schválila nebo podepsala.
- 354 Z posouzení první výtky této části vyplývá, že žalobkyně není oprávněna dovolávat se postavení mezinárodní organizace na základě následné praxe po přijetí usnesení ze dne 25. listopadu 1994 nebo po přijetí jejích stanov.
- 355 V každém případě z bodu 253 výše vyplývá, že jelikož Komise již nebyla členem řídicího výboru žalobkyně od 20. května 2003, Unie již nebyla jejím členem po dobu účinnosti napadeného rozhodnutí.
- 356 I kdyby tedy Komise v roce 1994 nebo později řádně přistoupila k žalobkyni, neměla ke dni nabytí účinnosti napadeného rozhodnutí žádnou povinnost přiznat jí postavení mezinárodní organizace, která by vyplývala z případné následné praxe po přijetí usnesení ze dne 25. listopadu 1994 nebo po přijetí jejích stanov.
- 357 Zadruhé z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že i když Komise zpochybňuje, že k usnesení ze dne 25. listopadu 1994 řádně přistoupila, přijala toto rozhodnutí z toho důvodu, že její souhlas být vázána tímto usnesením byl vyjádřen v rozporu s pravidly Unie o pravomoci uzavírat mezinárodní smlouvy.
- 358 Z odůvodnění napadeného rozhodnutí zejména nevyplývá, že by se opíralo o zásady stanovené v článku 46 Vídeňské úmluvy a v čl. 46 odst. 2 a 3 Vídeňské úmluvy ze dne 21. března 1986 o smluvním právu mezi státy a mezinárodními organizacemi nebo mezi mezinárodními organizacemi.
- 359 Tento argument je proto třeba odmítnout.

ii) K druhému argumentu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení tím, že Komise nezohlednila dohody o sídle uzavřené žalobkyní

- 360 Na podporu druhého argumentu žalobkyně tvrdí, že se Komise v napadeném rozhodnutí dopustila nesprávného právního posouzení, když odmítla zohlednit odpovědi Belgie a Rakouska v rozsahu, v němž tyto státy odkazují na dohody o sídle, které uzavřela, neboť tyto dohody vyjadřují uznání jejího postavení jako mezinárodní organizace ze strany států, které tyto dohody podepsaly, bez ohledu na to, zda jsou či nejsou členy této organizace. Dovolává se tak podpisu dohod o sídle s Belgií, Bosnou a Hercegovinou, Severní Makedonií, Myanmarem/Barmou a Srbskem.
- 361 V tomto ohledu je pravda, že Rakousko v odpovědi Komisi ze dne 8. dubna 2020 uvedlo, že následná praxe po přijetí usnesení ze dne 25. listopadu 1994 a stanov žalobkyně, zejména uzavření dohod o sídle, zřejmě ukazuje, že žalobkyně získala mezinárodní právní subjektivitu v rozsahu nezbytném pro plnění svých úkolů. Kromě toho Belgie v odpovědi Komisi ze dne 30. června 2020 zmiňuje dohodu o sídle, kterou uzavřela s žalobkyní.
- 362 Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nicméně vyplývá, že Komise měla za to, že uznání žalobkyně jako mezinárodní organizace státy, které nejsou jejími členy, nepostačuje k tomu, aby bylo prokázáno, že splňuje kritéria pro vymezení mezinárodních organizací stanovená mezinárodním právem, zejména zásadami uvedenými v návrhu článků.
- 363 V tomto ohledu z bodů 204 až 212 a 323 až 325 výše vyplývá, že uznání postavení mezinárodní organizace vyplývá ze shody vůle států, a případně mezinárodních organizací, které jsou stranami dohody zakládající dotyčnou organizaci, přičemž tento úmysl musí jasně vyplývat z uvedené zakládající dohody nebo z následných dohod či praxe navazující na uvedenou zakládající dohodu, a to za podmínky, že tyto následné dohody a tato následná praxe vyjadřují takové uznání všemi stranami zakládající dohody.
- 364 Skutečnost, že státy, které nepřistoupily k dohodě zakládající organizaci a nejsou nebo již nejsou jejími členy, ji považují za mezinárodní organizaci, tedy nemůže vést k povinnosti Komise uznat postavení této organizace jako mezinárodní organizace, zejména s cílem zmocnit ji k plnění rozpočtu Unie prostřednictvím nepřímého řízení.
- 365 V důsledku toho se Komise nedopustila nesprávného právního posouzení, když při přijímání napadeného rozhodnutí nezohlednila dohody o sídle, které žalobkyně uzavřela se státy uvedenými v bodě 360 výše, takže tento argument musí být odmítnut jako neopodstatněný.

3) K třetí výtku, vycházející z nesprávného právního posouzení tím, že Komise nezohlednila skutečnost, že členové žalobkyně žalobkyni nezrušili, a skutečnost, že žalobkyně splňuje zásadu speciality

- 366 Na podporu třetí výtky žalobkyně tvrdí, že se Komise v napadeném rozhodnutí dopustila nesprávného právního posouzení, neboť nezohlednila jednak skutečnost, že státy, které žalobkyni zřídily, nikdy nepřistoupily k jejímu zrušení, přestože měla od počátku prozatímní povahu, a jednak skutečnost, že splňuje zásadu speciality.
- 367 V tomto ohledu je pravda, že signatáři usnesení ze dne 25. listopadu 1994, kteří přistoupili k žalobkyni, měli při přijímání stanov z let 2008 a 2012 v úmyslu poskytnout jí určitou stabilitu a pověřit ji specializovanými úkoly v oblasti obnovy a rozvoje i mimo území Bosny a Hercegoviny.

- 368 Z posouzení druhé výtky druhé části tohoto žalobního důvodu a první výtky této části však vyplývá, že ani signatáři usnesení ze dne 25. listopadu 1994, ani členové žalobkyně neprojeвили jednomyslný nebo alespoň většinový úmysl přiznat jí postavení mezinárodní organizace.
- 369 Skutečnost, že členové žalobkyně žalobkyni nezrušili, a skutečnost, že splňuje zásadu speciality, však k prokázání takového úmyslu nepostačují, a nemají proto vliv na legalitu napadeného rozhodnutí.
- 370 V důsledku toho musí být tato výtky a s ní i třetí část a čtvrtý žalobní důvod v plném rozsahu zamítnuty.

5. K druhé a třetí části druhého žalobního důvodu, vycházejícím z porušení povinnosti řádné péče a povinnosti nestrannosti

a) K druhé části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení povinnosti řádné péče

- 371 Na podporu druhé části druhého žalobního důvodu žalobkyně uplatňuje v podstatě sedm výtek, z nichž první vychází z pochybení Komise při určení států, které měly být dotázány na její právní postavení, druhá z pochybení Komise, pokud jde o dosah dohody o sídle, kterou žalobkyně uzavřela s belgickými orgány, třetí z pochybení Komise při vymezení pojmu „mezinárodní organizace“, čtvrtá z pochybení Komise tím, že nezohlednila dokumenty, které již měla k dispozici, pátá z pochybení Komise z důvodu neúplnosti dotazníku, který zaslala státům, jež byly údajně členy žalobkyně, šestá z pochybení, kterých se Komise dopustila v důsledku neužitečnosti žádosti Komise, aby dotazované státy předložily řádně podepsanou dohodu zakládající žalobkyni, a sedmá z pochybení, kterých se Komise dopustila v důsledku toho, že po obdržení vyjádření žalobkyně ze dne 5. a 30. března 2021 podruhé nekonzultovala ji dotázané státy.
- 372 Úvodem je třeba připomenout, že povinnost péče, která je vlastní zásadě řádné správy zakotvené v článku 41 Listiny a která se obecně vztahuje na činnost unijní správy ve vztahu k veřejnosti, vyžaduje, aby orgány Unie jednaly s péčí a obezřetností, přičemž zkoumají všechny relevantní faktory daného případu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. září 2022, IMG v. Komise, C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722, bod 168 a citovaná judikatura).
- 373 S ohledem na obsah povinnosti řádné péče se tak žalobní důvod vycházející z porušení této povinnosti často shoduje s důvodem vycházejícím ze zjevně nesprávného posouzení (rozsudek ze dne 16. června 2022, SGL Carbon a další v. Komise, C-65/21 P a C-73/21 P až C-75/21 P, EU:C:2022:470, bod 32).
- 374 Povinnost řádné péče totiž mají unijní orgány při výkonu své posuzovací pravomoci. Pokud jeden z účastníků řízení uplatňuje zjevně nesprávné posouzení, jehož se měl dopustit příslušný orgán, musí unijní soud přezkoumat, zda tento orgán posoudil s péčí a nestranností všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. června 2022, SGL Carbon a další v. Komise, C-65/21 P a C-73/21 P až C-75/21 P, EU:C:2022:470, body 30 a 31 a citovaná judikatura).
- 375 V projednávané věci je třeba konstatovat, že ve čtvrtém žalobním důvodu žalobkyně vytýkala Komisi, že se dopustila několika zjevně nesprávných posouzení, a že tato argumentace se shoduje s argumentací předloženou na podporu této části.

- 376 Vzhledem k tomu, že z bodu 370 výše vyplývá, že čtvrtý žalobní důvod, vycházející mimo jiné z několika zjevně nesprávných posouzení, musí být zamítnut jako neopodstatněný, není žalobkyně oprávněna vytýkat Komisi, že nepřezkoumala její situaci s řádnou péčí a obezřetností, a že tudíž porušila povinnost řádné péče při přijímání napadeného rozhodnutí.
- 377 V každém případě, pokud jde o první výtku vycházející z toho, že Komise jednak nesprávně oslovila Turecko ohledně právního postavení žalobkyně a jednak se nedotázala Bosny a Hercegoviny, Severní Makedonie, Myanmaru/Barmy a Srbska, je třeba připomenout, že po vydání rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), žalobkyně odmítla sdělit Komisi totožnost svých členů.
- 378 V této souvislosti nelze mít za to, že Komise porušila svou povinnost řádné péče, když se obrátila na státy, které žalobkyně na svých internetových stránkách dne 26. listopadu 2019 označila za své členy a mezi něž patřilo i Turecko.
- 379 Pokud jde o Bosnu a Hercegovinu, Severní Makedonii, Myanmar/Barmu a Srbsko, o nichž není sporu, že nejsou členy žalobkyně, z posouzení druhého argumentu druhé výtky třetí části čtvrtého žalobního důvodu vyplývá, že případná stanoviska těchto států k otázce, zda je žalobkyně mezinárodní organizací, jsou pro přijetí napadeného rozhodnutí irelevantní.
- 380 Pokud jde o druhou výtku, vycházející z pochybení Komise ohledně dosahu dohody o sídle uzavřené mezi belgickými orgány a žalobkyní, z posouzení druhého argumentu druhé výtky třetí části čtvrtého žalobního důvodu rovněž vyplývá, že dosah této dohody je pro přijetí napadeného rozhodnutí irelevantní, jelikož Belgie již nebyla členem žalobkyně ke dni, kdy napadené rozhodnutí nabylo účinnosti, jak vyplývá z posouzení druhého argumentu druhé výtky první části čtvrtého žalobního důvodu.
- 381 Pokud jde o třetí výtku, vycházející z pochybení Komise ohledně vymezení pojmu „mezinárodní organizace“, která se liší od definice uvedené v pokynech, z přezkumu čtvrtého žalobního důvodu vyplývá, že Komise nezatížila napadené rozhodnutí nesprávným právním posouzením, když se opírala o definici tohoto pojmu, tak jak vyplývá zejména z Vídeňské úmluvy a návrhu článků.
- 382 Z pokynů ani nevyplývá, že by se definice „mezinárodní organizace“ uvedená v tomto dokumentu lišila od definice, na níž Komise založila napadené rozhodnutí.
- 383 Pokud jde o čtvrtou výtku, vycházející z toho, že Komise nezohlednila dokumenty, které již měla k dispozici, z posouzení čtvrtého žalobního důvodu vyplývá, že různé dokumenty předložené žalobkyní, z nichž většina je přiložena k vyšetřovací zprávě OLAF, neprokazují jednomyslný nebo většinový úmysl signatářů usnesení ze dne 25. listopadu 1994 nebo alespoň jejích členů přiznat jí postavení mezinárodní organizace.
- 384 Pokud jde o pátou výtku, vycházející z neúplnosti dotazníku zaslaného Komisí státům, které byly údajně členy žalobkyně, z tohoto dotazníku vyplývá, že Komise se dotýčných států neptala pouze na to, zda jsou nebo byly členy žalobkyně a zda podepsaly mezinárodní nebo mezivládní dohodu o jejím založení jako mezinárodní organizace, ale také na to, zda se domnívají, že žalobkyně splňuje podmínky pro kvalifikaci jako mezinárodní organizace ve smyslu finančních předpisů Unie, takže s ohledem na definici pojmu „mezinárodní organizace“, připomenutou v bodech 197 až 212 výše, musí být tato výtky zamítnuta jako neopodstatněná.

- 385 Šestá výtku, vycházející z neúčinnosti požadavku Komise, aby dotčené státy předložily řádně podepsanou smlouvu zakládající žalobkyni, musí být rovněž zamítnuta jako neopodstatněná, jak vyplývá z přezkumu třetího argumentu první výtky druhé části čtvrtého žalobního důvodu.
- 386 Pokud jde o sedmou výtku, vycházející z toho, že po obdržení vyjádření žalobkyně ze dne 5. a 30. března 2021 nebyly podruhé konzultovány státy, kterých se Komise dotazovala, z posouzení čtvrtého žalobního důvodu vyplývá, že tato vyjádření, která byla zopakována v žalobě, nemohla vyvrátit závěr Komise, že žalobkyně nepředstavuje mezinárodní organizaci.
- 387 Komise tedy neporušila povinnost řádné péče tím, že po obdržení vyjádření žalobkyně podruhé nekonzultovala státy, jichž se dotazovala, takže tato výtku není opodstatněná.
- 388 Druhou část třetího žalobního důvodu je proto třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

b) K třetí části, vycházející z porušení povinnosti nestrannosti

- 389 Na podporu třetí části uvádí žalobkyně v podstatě čtyři výtky vycházející z toho, že Komise porušila povinnost nestrannosti v jejím objektivním rozměru, zaprvé tím, že položila státům, které se rozhodla konzultovat, otázky, které nebyly relevantní, užitečné nebo v souladu s právem nebo se skutečnostmi ve spisu, zadruhé tím, že přisoudila rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), dosah, který zjevně neměl, a tím, že tvrdila, že je povinna znovu posoudit právní postavení žalobkyně, aby se řídila odpověďmi těchto států, zatřetí tím, že uvedla nepřesná tvrzení o žalobkyni, a začtvrté tím, že vyvíjela nátlak na tytéž státy s cílem získat odpovědi formulované tak, aby lépe podporovaly její stanovisko.
- 390 V tomto ohledu je třeba připomenout, že orgánům přísluší naplňovat požadavek na nestrannost, a to obě jeho složky, a sice subjektivní nestrannost, tzn. že žádný člen dotyčného orgánu nesmí být podjatý nebo osobně zaujatý, a objektivní nestrannost, tzn. že tento orgán musí poskytnout dostatečné záruky pro vyloučení veškerých legitimních pochybností o případné zaujatosti [viz usnesení ze dne 24. května 2022, *Puigdemont i Casamajó a další v. Parlament a Španělsko*, C-629/21 P(R), EU:C:2022:413, bod 199 a citovaná judikatura].
- 391 Zejména v případě, kdy se žalobce dovolává porušení objektivní nestrannosti, z judikatury vyplývá, že k prokázání toho, že organizace správního řízení neskýtá dostatečné záruky k vyloučení jakýchkoliv legitimních pochybností o případné předpojatosti, není nezbytné prokázat nedostatek nestrannosti, ale stačí, že legitimní pochybnost v tomto ohledu existuje a nelze ji rozptýlit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. března 2019, *August Wolff a Remedias v. Komise*, C-680/16 P, EU:C:2019:257, bod 37).
- 392 Pokud jde na prvním místě o první výtku, vycházející z toho, že Komise položila dotazovaným státům otázky, které nebyly užitečné, relevantní a nebyly v souladu s právem nebo skutečnostmi ve spisu, ze spisu není zřejmé, že s ohledem na definici pojmu „mezinárodní organizace“ připomenutou v bodech 197 až 212 výše byly otázky, které Komise položila státům, které se rozhodla konzultovat, a které se týkaly případného podpisu nebo ratifikace dohody zakládající žalobkyni a existence plných mocí udělených případně signatářům této dohody, neúčinné, irelevantní nebo nebyly v souladu s právem nebo se skutečnostmi ve spisu.

- 393 Pokud jde mimoto o další způsoby vyjádření souhlasu států s tím, že jsou vázány usnesením ze dne 25. listopadu 1994, je pravda, že dopisy zaslané Komisí dotazovaným státům neuvádějí jiné způsoby než podpis a ratifikaci této listiny.
- 394 Tato okolnost však nemůže prokazovat, že konzultační postup Komise se státy, o nichž se domnívala, že jsou nebo byly členy žalobkyně, neposkytoval dostatečné záruky pro vyloučení jakýchkoli oprávněných pochybností o možném předpojatém nebo zaujatém jednání z její strany.
- 395 V dopisech zaslaných těmto státům totiž Komise položila obecnou otázku, zda se považují za členy žalobkyně. Vzhledem k tomu, že nedošlo k podpisu nebo ratifikaci zakládající dohody žalobkyně, mohly dotazované státy uvést, zda s touto dohodou souhlasily jiným způsobem.
- 396 Kromě toho z definice pojmu „mezinárodní organizace“ připomenuté v bodech 197 až 212 výše a z přezkumu druhého argumentu druhé výtky třetí části čtvrtého žalobního důvodu vyplývá, že žalobkyně není oprávněna vytýkat Komisi, že se nedotázala států, které konzultovala, zda ji považují, zacházejí s ní nebo ji kvalifikují jako mezinárodní organizaci, bez ohledu na jejich postavení člena této organizace.
- 397 V důsledku toho musí být první výtky třetí části druhého žalobního důvodu zamítnuta jako neopodstatněná.
- 398 Na druhém místě je třeba v důsledku zamítnutí první části prvního žalobního důvodu, vycházející z porušení článku 266 SFEU a porušení překážky věci pravomocně rozsouzené spojené s rozsudkem ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), jakož i druhé výtky druhé části téhož žalobního důvodu, vycházející z porušení zásady zákazu zpětné účinnosti aktů Unie, zamítnout jako neopodstatněnou druhou výtku, vycházející z toho, že Komise přisoudila uvedenému rozsudku dosah, který nemá.
- 399 Z bodů 105, 120 a 149 výše totiž vyplývá, že Komise nepochybila při výkladu rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), když měla za to, že správné splnění povinností vyplývajících z uvedeného rozsudku znamená povinnost Komise provést retroaktivní nové posouzení právního postavení žalobkyně.
- 400 Na třetím místě žalobkyně na podporu třetí výtky, vycházející z toho, že Komise v korespondenci s dotazovanými státy uvedla několik nepřesností, Komisi zaprvé vytýká, že jak v dopisech ze dne 26. listopadu 2019 adresovaných těmto státům, tak v upomínkových dopisech ze dne 11. března 2020 uvedla, že je povinna provést posouzení postavení žalobkyně podle článku 266 SFEU.
- 401 Vzhledem k zamítnutí první výtky první části prvního žalobního důvodu, která vychází z porušení článku 266 SFEU, přitom již žalobkyně nemůže tvrdit, že je tato informace nesprávná.
- 402 Zadruhé žalobkyně Komisi vytýká, že v dopisech ze dne 26. listopadu 2019 uvedla, že jí odmítla poskytnout její zakládající dohodu.

- 403 Dopisem ze dne 6. května 2019 totiž Komise požádala žalobkyni, aby jí zaslala mimo jiné „ověřenou kopii (podepsané) mezinárodní dohody o zřízení IMG jako mezinárodní organizace“, jakož i „jakýkoli dokument, který dosud nemá k dispozici [...] a který potvrzuje postavení IMG jako mezinárodní organizace a totožnost [jejích] současných nebo bývalých členů“.
- 404 Žalobkyně však ve své odpovědi ze dne 25. června 2019 zpochybnila samotný princip žádosti Komise s odůvodněním, že její předchozí uznání jako mezinárodní organizace, zejména ze strany Unie, nemůže být zpochybněno podle pravidel mezinárodního práva veřejného. Proto žádosti nevyhověla.
- 405 Žalobkyně mimoto neodpověděla na upomínací dopis Komise ze dne 18. července 2019.
- 406 Informace, že žalobkyně odmítla Komisi předložit dohodu, kterou byla zřízena, proto není nesprávná.
- 407 Ačkoli žalobkyně dále tvrdí, že toto odmítnutí spolupráce bylo odůvodněno tím, že Komise již měla k dispozici zakládající dokumenty, v její odpovědi ze dne 25. června 2019 se žádné takové odůvodnění neobjevuje.
- 408 V důsledku toho mohla Komise státům, které se rozhodla konzultovat, sdělit, že jí žalobkyně odmítla poskytnout její zakládající dohodu, aniž to může prokázat, že konzultační postup neposkytoval dostatečné záruky, které by vyloučily jakoukoli oprávněnou pochybnost o možném předpojatém nebo zaujatém jednání z její strany.
- 409 Zatřetí žalobkyně vytýká Komisi, že uvedla, mimo jiné v elektronické korespondenci s tureckými a italskými orgány, že usnesením ze dne 9. září 2020, IMG v. Komise (T-645/19, nezveřejněné, EU:T:2020:388), rozhodl Tribunál, že Komise správně plní povinnosti vyplývající z rozsudku ze dne 31. ledna 2019, International Management Group v. Komise (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78).
- 410 V tomto ohledu Tribunál v bodě 69 usnesení ze dne 9. září 2020, IMG v. Komise (T-645/19, nezveřejněné, EU:T:2020:388), v podstatě rozhodl, že rozsudek ze dne 31. ledna 2019, International Management Group v. Komise (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), nelze vykládat v tom smyslu, že by Komise za účelem jeho splnění nemohla provést nové posouzení postavení žalobkyně jako mezinárodní organizace poté, co shromáždila informace, které považovala za nezbytné, ale naopak v tom smyslu, že nové posouzení lze považovat za nezbytný důsledek tohoto rozsudku.
- 411 Soudní dvůr rozsudkem ze dne 22. září 2022, IMG v. Komise (C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722), zamítl kasační opravný prostředek podaný žalobkyní proti usnesení ze dne 9. září 2020, IMG v. Komise (T-645/19, nezveřejněné, EU:T:2020:388).
- 412 V důsledku toho se nejvíe být nesprávná zmínka v různých upomínkových e-mailech Komise, že Tribunál rozhodl, že Komise správně plnila povinnosti vyplývající z rozsudku ze dne 31. ledna 2019, International Management Group v. Komise (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), takže tato třetí výtka musí být zamítnuta jako neopodstatněná.
- 413 Na čtvrtém místě se žalobkyně na podporu čtvrté výtky, vycházející z toho, že Komise vyvíjela nátlak na některé z dotazovaných států s cílem získat odpovědi formulované tak, aby lépe podpořily její závěr, se žalobkyně dovolává komunikace mezi Komisí a dánskými orgány ve dnech

5. a 12. června 2020, v níž Komise požádala tyto orgány, aby potvrdily, zda Dánsko podepsalo mezinárodní dohodu o založení žalobkyně jako mezinárodní organizace, neboť se Komise obávala, že první odpověď těchto orgánů by mohla být Tribunálem nebo Soudním dvorem v případě podání žaloby považována za nedostatečně průkaznou.

- 414 V tomto ohledu z dopisu stálého zástupce Dánska při Unii ze dne 4. června 2020 vyplývá, že dánské orgány na dotaz, zda tento stát podepsal mezinárodní dohodu o založení žalobkyně jako mezinárodní organizace, nejprve odpověděly, že se jim nepodařilo najít dokument podepsaný v tomto smyslu. Poté v návaznosti na elektronickou komunikaci mezi Komisí a těmito orgány ve dnech 5. a 12. června 2020, uvedenou v bodě 413 výše, zaslalo dne 18. června 2020 Stálé zastoupení Dánska při Unii nový dopis pozměněný ve smyslu požadovaném Komisí.
- 415 Okolnosti popsané v bodě 414 výše přitom svědčí o snaze Komise získat od dánských orgánů jasnou odpověď na otázku, zda Dánsko podepsalo mezinárodní dohodu o založení žalobkyně jako mezinárodní organizace. V důsledku toho neumožňují vyvolat žádnou oprávněnou pochybnost o existenci případné předpojatosti na straně Komise, pokud jde o řešení, které mělo být přijato ohledně postavení žalobkyně.
- 416 Proto musí být třetí výtku třetí části druhého žalobního důvodu zamítnuta jako neopodstatněná, a s ní i třetí část jako celek a druhý žalobní důvod v plném rozsahu.
- 417 Z výše uvedeného vyplývá, že návrhová žádání znějící na zrušení napadeného rozhodnutí musí být zamítnuta.

C. K návrhovým žádáním znějícím na náhradu škody

- 418 Na podporu návrhových žádání znějících na náhradu škody uplatňuje žalobkyně dva nároky, které představují dvě samostatné části. V první části požaduje náhradu škody ve výši 20 000 eur z důvodu nepřiměřené doby trvání řízení o přijetí napadeného rozhodnutí. V druhé části požaduje náhradu škody ve výši 23 651 903 eur za finanční a nemajetkovou újmu, kterou přičítá protiprávnostem, kterými je stíženo napadené rozhodnutí, jímž byla nahrazena rozhodnutí ze dne 16. prosince 2014 a 8. května 2015.
- 419 Komise zpochybňuje opodstatněnost argumentů žalobkyně.

1. K podmínkám založení odpovědnosti unijních orgánů

- 420 Úvodem je třeba zaprvé připomenout, že podle ustálené judikatury je k tomu, aby mimosmluvní odpovědnost Unie mohla být v daném případě založena, vedle jiných podmínek nezbytné, aby osoba, která se domáhá náhrady škody, kterou údajně utrpěla v důsledku jednání nebo aktu Unie, prokázala existenci porušení právní normy, jejímž cílem je přiznat práva jednotlivcům (viz rozsudek ze dne 22. září 2022, IMG v. Komise, C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722, bod 145 a citovaná judikatura).
- 421 Kromě toho musí být toto porušení dostatečně závažné, což je požadavek, který závisí na posuzovací pravomoci orgánu, který údajně porušil toto pravidlo, a na otázce, zda posledně uvedený zjevně a závažným způsobem překročil meze, kterými je ohraničena tato pravomoc, s ohledem zejména na stupeň jasnosti a přesnosti uvedeného pravidla, obtížnost výkladu

a použití, která z toho může vyplývat, a ke složitosti upravované situace (viz rozsudek ze dne 22. září 2022, IMG v. Komise, C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722, bod 146 a citovaná judikatura).

- 422 Zadruhé jakákoli újma, jejíž náhrada je požadována v rámci žaloby na určení mimosmluvní odpovědnosti Unie na základě druhého pododstavce článku 340 SFEU, musí být skutečná a určitá. Je každopádně věcí účastníka řízení, který se dovolává mimosmluvní odpovědnosti Unie, aby podal přesvědčivé důkazy zejména o existenci i rozsahu tvrzené újmy (viz rozsudek ze dne 5. září 2019, Evropská unie v. Guardian Europe a Guardian Europe v. Evropská unie, C-447/17 P a C-479/17 P, EU:C:2019:672, bod 135 a citovaná judikatura).
- 423 Existenci skutečné a jisté škody tedy nemůže unijní soud posuzovat abstraktně, ale musí ji posoudit s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého projednávaného případu (viz rozsudek ze dne 18. listopadu 2021, Mahmoudian v. Rada, C-681/19 P, nezveřejněný, EU:C:2021:933, bod 32 a citovaná judikatura).
- 424 Zatřetí podmínka týkající se existence příčinné souvislosti se týká existence dostatečně přímého vztahu příčiny a následku mezi jednáním dotyčného orgánu a škodou, který musí prokázat žalobce, takže vytýkané jednání musí být rozhodující příčinou škody (viz rozsudek ze dne 27. dubna 2023, Fondazione Cassa di Risparmio di Pesaro a další v. Komise, C-549/21 P, nezveřejněný, EU:C:2023:340, bod 114 a citovaná judikatura).
- 425 Je totiž na účastníku řízení, který se dovolává mimosmluvní odpovědnosti Unie, aby předložil přesvědčivé důkazy o existenci dostatečně přímého vztahu příčiny a následku mezi jednáním dotčeného orgánu a tvrzenou škodou (viz rozsudek ze dne 30. května 2017, Safa Nicu Sepahan v. Rada, C-45/15 P, EU:C:2017:402, bod 62 a citovaná judikatura).
- 426 Nicméně podle obecné zásady společné právním řádům členských států, kterou uplatňují i soudy Unie, musí poškozený vynaložit přiměřenou řádnou péči, aby omezil rozsah škody, jinak mu hrozí, že bude muset škodu nést sám (viz usnesení ze dne 12. května 2010, Pigasos Alieftiki Naftiki Etaireia v. Rada a Komise, C-451/09 P, nezveřejněné, EU:C:2010:268, bod 39 a citovaná judikatura).
- 427 Příčinná souvislost může být totiž přerušena nedbalým jednáním poškozeného, pokud se toto jednání ukáže být rozhodující příčinou újmy (rozsudek ze dne 18. března 2010, Trubowest Handel a Makarov v. Rada a Komise, C-419/08 P, EU:C:2010:147, bod 61).
- 428 S ohledem na tyto zásady musí Tribunál přezkoumat návrhová žádání žalobkyně znějící na náhradu škody.

2. K první části, znějící na náhradu škody způsobené porušením přiměřené lhůty

- 429 Na podporu první části žalobkyně tvrdí, že v návaznosti na vydání rozsudku ze dne 31. ledna 2019, International Management Group v. Komise (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), trvalo Komisi více než dva roky, než přijala napadené rozhodnutí, a že tato doba je nepřiměřená, takže zakládá Komisi povinnost zaplatit náhradu škody ve výši 20 000 eur.
- 430 V tomto ohledu je třeba připomenout, že unijní orgány mají povinnost vykonávat své pravomoci v souladu s obecnými zásadami unijního práva, a konkrétně se zásadou řádné správy, kterou nyní výslovně zakotvuje článek 41 Listiny, jehož odstavec 1 stanoví, že každý má právo na to, aby jeho

záležitosti byly orgány, institucemi a jinými subjekty Unie řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě (viz rozsudek ze dne 12. května 2022, Klein v. Komise, C-430/20 P, EU:C:2022:377, bod 87 a citovaná judikatura).

- 431 Dotyčný správní orgán tak má povinnost zaujmout stanovisko v případech, kdy tak má učinit, a ukončit zahájené řízení v přiměřené lhůtě (rozsudek ze dne 12. května 2022, Klein v. Komise, C-430/20 P, EU:C:2022:377, bod 89).
- 432 Přiměřenost délky řízení navíc nemůže být určena za pomoci konkrétního abstraktně určeného maximálního čísla. Musí být posuzována v závislosti na okolnostech vlastních každé věci, a zejména v závislosti na významu sporu pro dotčenou osobu, složitosti věci a jednotlivých procesních etapách, které orgán Unie absolvoval, jakož i v závislosti na jednání účastníků řízení v průběhu řízení. V tomto ohledu není výčet relevantních kritérií taxativní a pro účely posouzení přiměřenosti uvedené lhůty není nutné, aby unijní soud systematicky zkoumal okolnosti věci s ohledem ve vztahu ke každému z těchto kritérií (viz rozsudek ze dne 12. května 2022, Klein v. Komise, C-430/20 P, EU:C:2022:377, bod 86 a citovaná judikatura).
- 433 V projednávané věci je třeba na prvním místě určit, zda doba, kterou Komise potřebovala k přijetí napadeného rozhodnutí, překročila přiměřenou lhůtu, čímž by Komise porušila požadavky připomenuté v bodech 430 a 431 výše.
- 434 Zprv je třeba konstatovat, že lhůtu tří měsíců, která uplynula mezi vydáním rozsudku ze dne 31. ledna 2019, International Management Group v. Komise (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), a dopisem ze dne 6. května 2019, kterým Komise vyzvala žalobkyni k předložení určitých dokumentů, nelze s ohledem na právní složitost věci a uvedeného rozsudku považovat za nepřiměřenou.
- 435 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v bodech 190 a 191 rozsudku ze dne 22. září 2022, IMG v. Komise (C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722), Soudní dvůr potvrdil, že pojem „mezinárodní organizace“, na který odkazují finanční předpisy Unie, je obecným pojmem, jehož výklad může pro účely těchto právních předpisů vyvolat obtíže, zejména pokud v tomto ohledu neexistuje judikatura, a že se použití tohoto pojmu mohlo rovněž v projednávané věci ukázat složitým a vést k obtížím s právní kvalifikací skutkových okolností s ohledem na specifickou situaci žalobkyně.
- 436 Zadruhé žalobkyně nemůže Komisi vytýkat ani dobu, která uplynula mezi 6. květnem a 18. červencem 2019, tedy období, během něhož Komise usilovala o splnění povinností vyplývajících z rozsudku ze dne 31. ledna 2019, International Management Group v. Komise (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78), prostřednictvím písemné komunikace s ní, ani dobu, která uplynula mezi 18. červencem 2019, kdy Komise zopakovala svou žádost vůči žalobkyni ze dne 6. května 2019, a 26. listopadem 2019, kdy Komise zaslala žádosti o informace státům, které byly údajnými členy žalobkyně.
- 437 Stejně tak je třeba vzít v úvahu, že celková doba dvou let, čtyř měsíců a osmi dnů, na jejímž konci bylo napadené rozhodnutí přijato, zahrnuje lhůtu pro konzultaci se státy, kterých se Komise dotázala z důvodu, že jí žalobkyně odmítla poskytnout své zakládající dokumenty, řádně podepsané a doložené listinnými důkazy.

- 438 V důsledku toho tuto část sporné lhůty mezi 6. květnem 2019 a 10. únorem 2021, tedy datem poslední odpovědi na konzultaci zahájenou Komisí, nelze přičítat Komisi, ale žalobkyni, která nevynaložila náležitou péči po vydání rozsudku ze dne 31. ledna 2019, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P a C-184/17 P, EU:C:2019:78).
- 439 Zatřetí nelze mít za to, že Komise v období od 10. února do 19. února 2021, kdy zaslala žalobkyni návrh rozhodnutí k vyjádření, otálela. Žalobkyně si ani nemůže stěžovat na dobu o něco delší než tři měsíce, tedy od 19. února do 8. června 2021, která odpovídá jak době, kterou měla na předložení vyjádření, tak době, kterou Komise potřebovala v souladu s jejím právem být vyslechnuta pro to, aby řádně zohlednila její vyjádření.
- 440 Z výše uvedeného tedy vyplývá, že doba, kterou Komise potřebovala k vypracování a přijetí napadeného rozhodnutí, není nepřiměřená ve smyslu judikatury uvedené v bodech 430 a 431 výše.
- 441 Na druhém místě je třeba konstatovat, že žalobkyně neprokázala existenci majetkové ani nemajetkové újmy vyplývající z údajného porušení tvrzeného na podporu tohoto bodu návrhových žádání.
- 442 Proto musí být tato část zamítnuta jako neopodstatněná.

3. K druhé části, znějící na náhradu finanční a nemajetkové újmy údajně způsobené napadeným rozhodnutím

- 443 Na podporu druhé části se žalobkyně domáhá, aby bylo Komisi uloženo zaplatit žalobkyni částku 8 651 903 eur jako náhradu finanční újmy, kterou přičítá napadenému rozhodnutí, a částku 15 milionů eur jako náhradu nemajetkové újmy.
- 444 V tomto ohledu z bodu 417 výše vyplývá, že návrhová žádání znějící na zrušení napadeného rozhodnutí byla zamítnuta, takže první podmínka uvedená v bodě 420 výše, která umožňuje založení mimosmluvní odpovědnosti Unie a která vyžaduje existenci porušení právní normy, jejímž účelem je přiznat práva jednotlivcům, není splněna.
- 445 Je sice pravda, že se Komise v napadeném rozhodnutí dopustila nesprávných právních posouzení, když odmítla kvalifikovat usnesení ze dne 25. listopadu 1994 jako mezinárodní dohodu, avšak tato pochybení nemají žádný vliv na legalitu tohoto rozhodnutí, a nemohou být tudíž považována za přímou a určitou příčinu škody, kterou jí žalobkyně přičítá.
- 446 Kromě toho se žalobkyně na podporu svých návrhových žádání znějících na náhradu škody předložených v rámci této části nedovolává jiných protiprávností než těch, které uvedla na podporu svých návrhových žádání znějících na zrušení.
- 447 Druhá část předložená na podporu návrhových žádání znějících na náhradu škody proto musí být zamítnuta jako neopodstatněná, a v důsledku toho i tato návrhová žádání v plném rozsahu.

V. K nákladům řízení

- 448 Podle čl. 134 odst. 1 a 3 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval, a pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady

řízení. Konečně podle čl. 135 odst. 1 jednacího řádu může Tribunál v souladu s požadavky ekvity rozhodnout, že účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, ponese vlastní náklady řízení a nahradí pouze část nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení, nebo se mu náhrada nákladů řízení neuloží.

449 V projednávané věci neměla žalobkyně ve věci úspěch. Bylo však zjištěno, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení v odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházejícího z toho, že usnesení ze dne 25. listopadu 1994 nebylo možné kvalifikovat jako mezinárodní dohodu, což mohlo vést žalobkyni k podání této žaloby na určení této protiprávnosti. Za těchto okolností má Tribunál za to, že je v souladu s požadavky ekvity uložit, aby každá z účastnic řízení nesla vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (devátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Každý účastník řízení ponese vlastní náklady řízení.

Truchot

Kanninen

Frendo

Sampol Pucurull

Perišin

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 4. září 2024.

Podpisy

Obsah

I.	Skutečnosti předcházející sporu	2
A.	Předcházející správní postup	2
B.	Skutečnosti předcházející soudnímu řízení	3
C.	Další správní postup v návaznosti na rozsudek ze dne 31. ledna 2019, International Management Group v. Komise (C-183/17 P a C-184/17 P)	3
D.	Následný soudní postup v návaznosti na rozsudek ze dne 31. ledna 2019, International Management Group v. Komise (C-183/17 P a C-184/17 P)	4
II.	Skutečnosti po podání žaloby	5
III.	Návrhová žádání účastníků řízení	5
IV.	Právní otázky	5
A.	K přípustnosti	5
1.	K otázce řádnosti plné moci udělené žalobkyní jejím advokátům	5
2.	K přípustnosti přílohy A.24 žaloby	6
3.	K přípustnosti přílohy C.1 repliky	8
B.	K návrhovým žádáním znějícím na zrušení	9
1.	K první části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění	9
2.	K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z řady nesprávných právních posouzení, zejména z porušení článku 266 SFEU, překážky věci pravomocně rozsouzené a zásady zákazu zpětné účinnosti	13
a)	K první části, vycházející z porušení článku 266 SFEU a překážky věci pravomocně rozsouzené rozsudkem ze dne 31. ledna 2019, International Management Group v. Komise (C-183/17 P a C-184/17 P)	13
1)	K první výtce, vycházející z porušení článku 266 SFEU	13
2)	K druhé výtce, vycházející z porušení překážky věci pravomocně rozsouzené ..	15
b)	K druhé části vycházející z porušení zásady dobré víry, zásady „nemo auditur propriam turpitudinem allegans“ a zásady zákazu zpětné účinnosti	17
1)	K druhé výtce, vycházející z porušení zásady zákazu zpětné účinnosti unijních aktů	17
2)	K první výtce, vycházející z porušení zásady dobré víry a zásady „nemo auditur“ ..	21

c) K třetí části, vycházející z porušení zásady rovnosti	23
3. K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady právní jistoty	24
4. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávných posouzení a z dalších nesprávných právních posouzení	25
a) K definici pojmu „mezinárodní organizace“ stanovené ve finančních předpisech Unie.	26
b) K první části, vycházející ze zjevně nesprávných posouzení a z nesprávných právních posouzení týkajících se určení členů žalobkyně	28
1) K první výtce, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení vyplývajícího z umělého rozlišení mezi zakládajícími státy žalobkyně, přispívajícími státy a členy jejího řídicího výboru	29
2) K druhé výtce, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení při výkladu postojů Belgie a Rakouska	30
i) K prvnímu argumentu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení při výkladu odpovědi rakouských orgánů	30
ii) K druhému argumentu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení při výkladu odpovědi belgických orgánů	31
3) K třetí výtce, vycházející z nesprávných právních posouzení a ze zjevně nesprávného posouzení, kterých se Komise dopustila, když odmítla uznat přistoupení Unie k žalobkyni	32
c) K druhé části, vycházející z nesprávných právních posouzení při odmítnutí Komise kvalifikovat usnesení ze dne 25. listopadu 1994 jako mezinárodní dohodu o zřízení mezinárodní organizace	33
1) K první výtce, vycházející z nesprávných právních posouzení při odmítnutí Komise kvalifikovat usnesení ze dne 25. listopadu 1994 jako mezinárodní dohodu	33
i) K prvnímu argumentu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení právní závaznosti usnesení ze dne 25. listopadu 1994	33
ii) K druhému argumentu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení, pokud jde o požadavek, aby usnesení ze dne 25. listopadu 1994 podepsali zástupci, kteří jsou k tomu zmocněni	35
iii) K třetímu argumentu, vycházejícímu z nesprávných právních posouzení, pokud jde o požadavek podpisových nebo ratifikačních listin usnesení ze dne 25. listopadu 1994	37
iv) K dopadu opodstatněnosti prvního a druhého argumentu této výtky na legalitu napadeného rozhodnutí	38

2) K druhé výtce, vycházející z nesprávného výkladu, pokud jde o úmysl signatářů usnesení ze dne 25. listopadu 1994 přiznat žalobkyni postavení mezinárodní organizace	38
d) K třetí části, vycházející z nesprávných právních posouzení ohledně následné praxe signatářů usnesení ze dne 25. listopadu 1994 a uznání postavení mezinárodní organizace Unie a některými státy	40
1) K první výtce, vycházející z nesprávného právního posouzení ohledně následné praxe signatářů usnesení ze dne 25. listopadu 1994	40
2) K druhé výtce, vycházející z nesprávných právních posouzení tím, že Komise nezohlednila uznání postavení žalobkyně jako mezinárodní organizace ze strany Unie a některých států	43
i) K prvnímu argumentu, vycházejícímu z toho, že Komise porušila články 27 a 46 Vídeňské úmluvy tím, že přestala uznávat postavení žalobkyně jako mezinárodní organizace	43
ii) K druhému argumentu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení tím, že Komise nezohlednila dohody o sídle uzavřené žalobkyní	45
3) K třetí výtce, vycházející z nesprávného právního posouzení tím, že Komise nezohlednila skutečnost, že členové žalobkyně žalobkyni nezrušili, a skutečnost, že žalobkyně splňuje zásadu speciality	45
5. K druhé a třetí části druhého žalobního důvodu, vycházejícím z porušení povinnosti řádné péče a povinnosti nestrannosti	46
a) K druhé části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení povinnosti řádné péče	46
b) K třetí části, vycházející z porušení povinnosti nestrannosti	48
C. K návrhovým žádáním znějícím na náhradu škody	51
1. K podmínkám založení odpovědnosti unijních orgánů	51
2. K první části, znějící na náhradu škody způsobené porušením přiměřené lhůty	52
3. K druhé části, znějící na náhradu finanční a nemajetkové újmy údajně způsobené napadeným rozhodnutím	54
V. K nákladům řízení	54